

Sylvain
Reynard

Gabrielův Očistec

Hříšné
odstíny
vášně

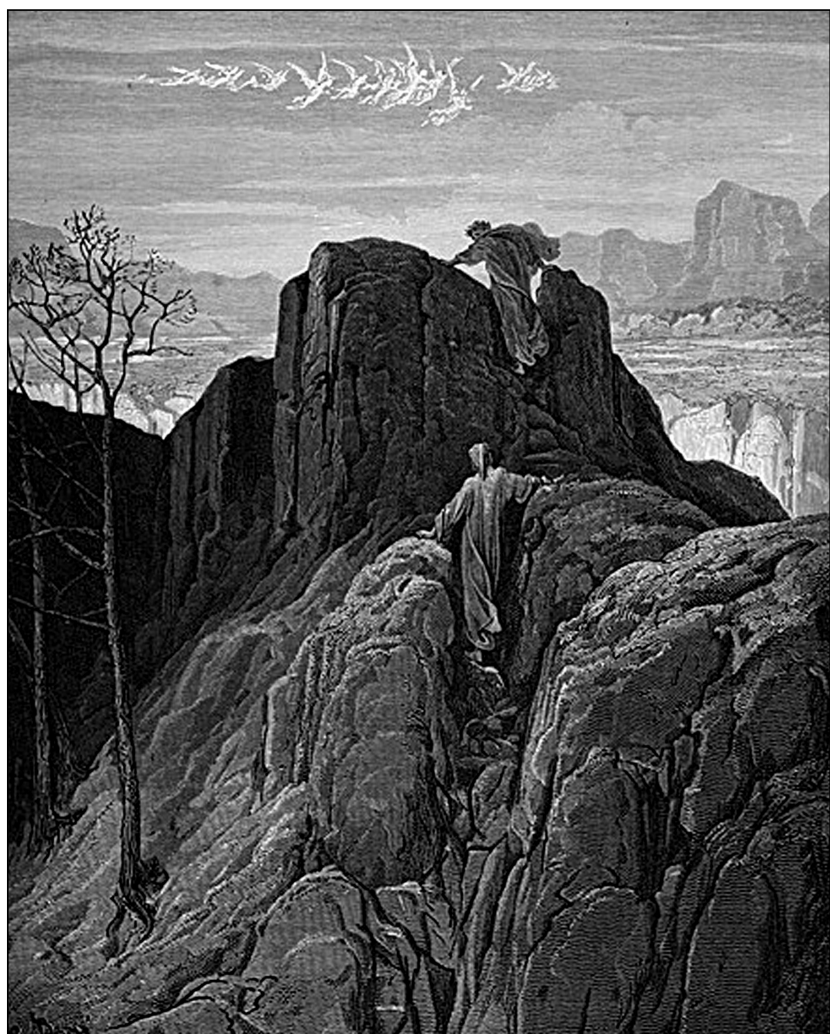
Sylvain
Reynard

Gabrielův
Očistec

Hříšné
odstíny
vášně

Sylvain Reynard
Gabrielův Očistec

*Mým čtenářům,
s vděčností.*

Dante následuje Vergilia do hor
Rytina Gustava Dorého z roku 1870

*Zpívati budu chválu druhé říše,
kde lidský duch své poskvrnění smyje
a hodným nebe stane se tak spíše.*

Dante Alighieri, Očistec, Zpěv 1. 004–006,
v překladu O. F. Bablera, 1952

GABRIEL'S RAPTURE

Copyright © 2012 by Sylvain Reynard

Translation © Hana Netušilová, 2014

Translation © Kristýna Vítková, 2014

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-876-3

Prolog

FLORENCIE, 1290

Básníkovi vyklouzl z třesoucí se ruky lístek a dopadl na podlahu. Několik okamžiků jen tiše seděl, nehybný jako socha. Pak se s pevně zaťatými zuby postavil na nohy a rozrušeně se prohnal svým domem, aniž by si všímal stolů a křehkých předmětů. Ani ostatním členům své domácnosti nevěnoval sebemenší pozornost.

Byla jen jediná osoba, kterou si přál vidět.

Rychle krácel ulicemi města, cestou k řece skoro utíkal. Zůstal stát na konci mostu, jejich mostu, a jeho vlhké oči dychtivě pátraly na protějším břehu, jestli alespoň nezahlédnou stín své milované.

Nebyla nikde k nalezení.

Nikdy se nevrátí.

Jeho milovaná Beatrice byla pryč.

1. kapitola

S profesor Gabriel Emerson seděl nahý na posteli a četl florentské noviny *La Nazione*. Probudil se brzy ráno v apartmá Pallazzo Vecchio v hotelu Gallery Art a objednal si pokojovou službu, ale nedokázal odolat touze vrátit se do postele a pozorovat spící mladou ženu. Ležela na boku tváří k němu, zlehka dýchala a v uchu se jí třpytil diamant. Tváře měla zružovělé horkem, protože jejich postel se koupala ve slunečním svitu, který procházel skrz okna sahající od podlahy až ke stropu.

Povlečení na posteli bylo nádherně zmačkané a vonělo po sexu a santalovém dřevě. Modré oči mu zářily, líně se potulovaly po její odhalené kůži a dlouhých, tmavých vlasech. Když se vrátil zpět ke svým novinám, lehce se pohnula a zasténala. Znepokojeně odložil noviny stranou.

Přitáhla si kolena k hrudníku a stočila se do klubíčka. Z úst se jí ozvalo tiché mumlání a Gabriel se naklonil blíž, aby mohl rozluštit, co říká. Nepovedlo se mu to.

Náhle se její tělo zkroutilo a vydala srdcelomný výkřik. Začala kolem sebe mávat rukama, jak bojovala s prostěradly, do kterých byla zamotaná.

„Julianne?“ Jemně jí položil ruku na odhalené rameno, ale ona před ním ucukla.

Začala mumlat znovu a znovu jeho jméno a v jejím tónu byla patrná stále větší panika.

„Julie, jsem tady,“ zesílil svůj hlas. Právě když po ní znovu sáhl, bleskově se posadila a lapala po dechu.

„Jsi v pořádku?“ Gabriel se přisunul blíž a odolal touze se jí dotknout. Ztěžka dýchala a pod jeho zkoumavým pohledem si zamávala třesoucí se rukou před očima.

„Julie?“

Po dlouhé, napjaté minutě se na něj podívala, oči vytrěštěné dokořán.

Zamračil se. „Co se děje?“

Hlasitě polkla. „Noční můra.“

„O čem byla?“

„Byla jsem zpátky v Selinsgrove, v lesích za domem tvých rodičů.“

Gabriel se za brýlemi s tmavými obroučkami zamračil. „Proč by se ti mělo o tomhle zdát?“

Nadechla se a přitáhla si prostěradlo přes nahá ňadra až k bradě. Bílá, hustě tkaná látka zahalila celou její drobnou postavu, než se snesla jako oblak na matraci. Připomněla mu sochy v Athénách.

Prsty jí jemně přešel po kůži. „Julianne, mluv se mnou.“

Uhýbala před jeho pronikavými modrými očima, ale on nepřestával naléhat. „Ten sen začal pěkně. Milovali jsme se pod hvězdami a já usnula ve tvém náručí. Ale když jsem se probudila, byl jsi pryč.“

„Tobě se zdálo o tom, že jsem se s tebou miloval a pak tě opustil?“
Tón jeho hlasu poklesl, aby zakryl jeho znepokojení.

„Už jednou jsem se probudila v sadu bez tebe,“ vyčetla mu tiše.

Oheň v jeho nitru byl okamžitě pryč. Připomněl si ten kouzelný večer před šesti lety, když se poprvé potkali a prostě si jen povídali a drželi jeden druhého. Následující ráno se probudil a zatoulal se pryč; nechal spící mladou dívku samotnou. Ovšemže její strach byl pochopitelný, jestli ne přímo politováníhodný.

Jeden po druhém uvolnil její zaťaté prsty a opakovaně je líbal.
„Miluji tě, Beatrice. Nehodlám tě opustit. Víš to, že ano?“

„Bolelo by to mnohem víc, kdybych tě teď ztratila.“

Zamračeně ji objal kolem ramen a přitiskl si její tvář k hrudi. Mysl mu zaplavily myriády vzpomínek, když pomyslel na to, co se odehrálo předešlého večera. Poprvé se díval na její nahé tělo a zasvětil ji do intimity milování.

Věnovala mu svou nevinnost a on si myslel, že ji udělal šťastnou. Rozhodně to byl jeden z nejlepších večerů jeho života. Chvíli o tom přemýšlel.

„Lituješ minulé noci?“

„Ne. Jsem ráda, že jsi byl můj první. Toužila jsem po tom od chvíle, kdy jsme se potkali.“

Položil jí ruku na tvář a přešel jí palcem po kůži. „Je to pro mě počta, že jsem mohl být tvůj první.“ Bez mrknutí se naklonil dopředu.
„Ale chci být i tvůj poslední.“

Usmála se a zvedla rty, aby se setkala s jeho. Než ji stačil obejmout, pokoj naplnily tóny vyzvánění Big Benu.

„Nevšímej si toho,“ zašeptal naléhavě, natáhl ruku kolem jejího těla a položil ji tak, aby byla pod ním.

Očima mu střílila přes rameno ke stolu, kde ležel jeho iPhone. „Myslela jsem, že už ti volat nebude.“

„Nezvednu to, takže na tom nezáleží.“ Klekl si mezi její nohy a stáhl z ní prostěradlo. „V téhle posteli jsme to jenom my dva.“

Pátřala v jeho očích, zatímco se k ní začalo přibližovat jeho nahé tělo.

Gabriel se naklonil dopředu, aby ji políbil, ale ona se odvrátila. „Nevyčistila jsem si zuby.“

„To je mi jedno.“ Sjel rty k jejímu krku a líbal ji tam, kde se jí zrychloval puls.

„Ráda bych se nejdřív umyla.“

Frustrovaně zafuněl a opřel se o loket. „Nenech Paulinu, aby zničila to, co máme.“

„Nenechám.“ Snažila se zpod něj vyklouznout a vzít si s sebou i prostěradlo, ale chytil ho a přidržel. Díval se na ni nad obroučkami brýlí a oči mu jiskřily pobavením.

„Potřebuji to prostěradlo, abych mohl ustlat postel.“

Zvedla oči od bílé látky, kterou svírala mezi prsty, k jeho tváři. Vypadal jako panter těsně před skokem. Podívala se přes hranu postele na hromadu oblečení na podlaze. Bylo mimo její dosah.

„Nějaký problém?“ zeptal se s potlačovaným veselím.

Julia zrudla a sevřela látku pevněji. Se smíchem prostěradlo pustil a přitáhl si ji do náruče.

„Nemusíš se stydět. Jsi krásná. Kdyby bylo po mém, už nikdy bys oblečení nenosila.“

Přitiskl jí rty k ušnímu lalůčku a jemně se dotkl diamantu. Byl si jistý, že Grace, jeho adoptivní matka, by byla šťastná, že si její náušnice našly cestu k Julii. S dalším krátkým polibkem se odvrátil a odsunul se stranou, aby se posadil na kraj postele.

Vklouzla do koupelny, ale ne dřív, než Gabrielovi dovolila zachytit pohled na její okouzující pozadí, když nechala prostěradlo spadnout na zem těsně přede dveřmi.

Zatímco si čistila zuby, myslela na to, co se událo předchozího večera. Milování s Gabrielem byla velmi emocionální zkušenost, a dokonce i teď se její srdce cítilo jako po otřesu. Vzhledem k jejich historii to nebylo nijak překvapující. Toužila po něm už od té doby, co jí bylo sedmnáct a strávila s ním cudnou noc v sadu, ale když se druhého rána probudila, byl pryč. Následkem alkoholového a drogami způsobeného operu na ni zapomněl. Minulo šest dlouhých let, než ho znovu spatřila, a on si ji pak nepamatoval.

Když se s ním střetla tehdy toho prvního dne na jeho magisterském semináři v rámci svého studia na torontské univerzitě, byl atraktivní, ale chladný jako vzdálená hvězda. Nevěřila tomu, že by se stala jeho milenkou. Nevěřila, že by ten temperamentní a arogantní profesor mohl opětovat její city.

Bylo tu tolik věcí, které neznala. Sex byl svého druhu znalost, a teď poznala i osten sexuální žárlivosti způsobem, s jakým ještě nikdy neměla zkušenost. Z pouhého pomyslení na to, že Gabriel dělal s jinou ženou to, co dělali spolu, a v jeho případě s mnoha ženami, ji bolelo srdce.

Věděla, že Gabrielovy románky byly jiné než to, co sdíleli oni dva – a že to byly schůzky, ke kterým nedocházelo z lásky nebo náklonnos-

ti. Ale on je svlékal, viděl je nahé a vstupoval do jejich těl. A poté co byly s ním, kolik z těch žen toužilo po něčem víc? Paulina ano. Ona a Gabriel mezi sebou po léta udržovali styk, už od té doby, kdy spolu počali a ztratili dítě.

Juliino nové porozumění sexu změnilo její pohled na jeho minulost a způsobilo, že měla s Paulininou nepříjemnou situací větší soucit. A ještě víc se bála, aby kvůli ní nebo nějaké jiné ženě Gabriela neztratila.

Jak Julii zalila vlna nejistoty, sevřela okraj umyvadla. Gabriel ji miloval; tomu věřila. Ale byl to také gentleman, a kdyby ho jejich spojení nenaplňovalo, nikdy by to nedal najevo. A jak se chovala ona? Kladla mu otázky a mluvila ve chvílích, kdy, jak předpokládala, by většina milenek byla zticha. Udělala toho velmi málo, aby ho potěšila, a když to zkusila, zastavil ji.

Znovu se jí s křikem vrátila slova jejího expřítele, znovu jí vířilo v hlavě jeho odsouzení:

Jsi frigidní.

Budeš v posteli k ničemu.

Odvrátila se od zrcadla a začala uvažovat, co by se mohlo stát, kdyby s ní byl Gabriel nespokojený. Přízrak nevěry zvedl svou zhoubnou hlavu a předložil jí vzpomínku, jak našla Simona v posteli se svou spolubydlicí.

Narovnala ramena. Kdyby se jí podařilo přesvědčit Gabriela, aby byl trpělivý a učil ji, pak si byla jistá, že by ho potěšit mohla. Miloval

ji. Mohl by jí dát šanci. Byla jeho tak jistě, jako by měla jeho jméno vyryté do kůže.

Když vešla zpátky do ložnice, zahlédla ho otevřenými dveřmi na terase. Cestou k němu přitáhla její pozornost nádherná váza s tmavě fialovými a světlejšími pestrobarevnými kosatci stojící na stole. Někteří milenci by možná koupili rudé růže na dlouhém stonku, ale Gabriel ne.

Otevřela vzkaz, který našla mezi květy.

Moje nejdražší Julianne,

děkuji Ti za Tvůj neocenitelný dar.

Jediná věc, kterou mám a která má nějakou hodnotu, je mé srdce.

Je Tvoje,

Gabriel.

Julia si přečetla kartičku dvakrát a srdce jí nabobtnalo láskou a úlevou. Gabrielova slova nezněla, jako by byla napsána mužem, který by byl nespokojený nebo frustrovaný. Ať už dělalo Julii starosti cokoli, nezdálo se, že by to s ní Gabriel sdílel.

Gabriel se slunil na lenošce, sundal si brýle a odhalil svůj nádherný hrudník. Se svou svalnatou, sto osmdesát sedm centimetrů vysokou postavou byl jako sám Apollón, který se uráčil počtít ji návštěvou. Vycítil na terase její přítomnost, otevřel oči a poplácal místo vedle sebe. Připojila se k němu a on ji objal pažemi a vášnivě políbil.

„Ahoj, ty tu,“ zamumlal a odhrnul jí zbloudilý pramen vlasů z obličeje. Zblízka se na ni zadíval. „Co se děje?“

„Nic. Děkuji za květiny. Jsou překrásné.“

Přejel po ní svými rty. „Není zač. Ale vypadáš ustaraně. Je to kvůli Paulině?“

„Jsem znepokojená, že ti volá, ale ne.“ Juliin výraz se rozjasnil. „Děkuji ti za ten vzkaz. Bylo v něm to, co jsem zoufale potřebovala slyšet.“

„To jsem rád.“ Stiskl ji pevněji. „Řekni mi, co ti vadí.“

Chvíli si pohrávala s páskem županu, dokud nevzal její ruku do své. Podívala se na něj. „Byla včerejší noc všechno, v co jsi doufal?“

Gabriel prudce vydechl, protože ho její otázka uvedla v úžas. „To je divná otázka.“

„Vím, že to pro tebe muselo být jiné. Nebyla jsem moc... aktivní.“

„Aktivní? O čem to mluvíš?“

„Neudělala jsem toho moc, abych tě potěšila.“ Začervenala se.

Lehce pohladil tu zarudlou pokožku špičkou prstu. „Ohromně jsi mě potěšila. Vím, že jsi byla nervózní, ale nesmírně jsem si to užil. Teď k sobě patříme – v každém směru. Co tě ještě trápí?“

„Domáhala jsem se, abychom změnili polohu, zatímco ty jsi mě chtěl radši nahore.“

„Ty ses nedomáhala, ty jsi požádala. Upřímně řečeno, Julianne, tak rád bych tě slyšel, jak se na mně domáháš nějakých věcí. Chtěl bych vědět, že mě chceš stejně zoufale, jako chci já tebe.“ Výraz v jeho tváři se uvolnil a on jí párkrát zakroužil prstem kolem ňadra. „Snila jsi o tom, jak tvé poprvé proběhne určitým způsobem. Chtěl jsem ti ho dát, ale bál jsem se. Co kdyby to bylo nepříjemné? Co kdybych nebyl dost opatrný? Včera v noci to bylo poprvé i pro mě.“

Pustil ji, nalil kávu a napěněné mléko ze dvou samostatných konviček do hrnku na latté a rozložil mezi ně podnos s jídlem. Bylo tam pečivo, ovoce, toast s Nutellou, vařená vejce, sýr a několik bonbónů *Baci Perrugina*, kvůli kterým Gabriel podplatil hotelového sluhu, aby je zaběhl koupit zároveň s extravagantní kyticí kosatců z *Giardino dell'Iris*.

Julia rozbalila jeden z *Baci* a snědla ho, oči zavřené čirým potěšením. „Objednal jsi hostinu.“

„Když jsem se dnes ráno probudil, měl jsem hlad jako vlk. Počkal bych na tebe, ale...“ Zavrtěl hlavou, zvedl hrozen vína a upřel na ni zářící oči. „Otevři pusu.“

Otevřela ústa, on jí dovnitř strčil kuličku hroznového vína a svůdně jí přitom přešel prstem po spodním rtu.

„A musíš vypít tohle, prosím.“ Podal jí sklenku na víno s brusinkovou šťávou se sodou.

Zvedla oči v sloup. „Jsi až moc starostlivý.“

Zavrtěl hlavou. „Takhle se muž chová, když je zamilovaný a chce mít svou milou v pořádku na všechnen ten sex, který s ní plánuje mít.“ Samolibě na ni mrkl.

„Nehodlám se tě ptát, jak takové věci víš. Dej mi to.“ Vzala mu sklenici z ruky a vypila ji, oči upřené do jeho, a on se zasmál.

„Jsi rozkošná.“

Vyplázla na něj jazyk, než obrátila svou pozornost k talíři se snídaní.

„Jak se dnes ráno cítíš?“ V Gabrielově tváři se zračily obavy.

Spolkla kousek sýra Fontina. „Dobře.“

Stiskl pevně rty k sobě, jako by ho její odpověď nepotěšila.

„Milování věci mezi mužem a ženou mění,“ vybídl ji.

„Hm, ty snad nejsi z toho, ehm, co jsme dělali, šťastný?“ Růžová z jejich tváří okamžitě zmizela a ona zbledla.

„Samozřejmě že jsem šťastný. Snažím se zjistit, jestli jsi šťastná ty. A na základě toho, co jsi doposud řekla, se obávám, že nejsi.“

Julia si pohrávala s látkou na svém županu a vyhýbala se Gabrielovu zkoumavému pohledu. „Když jsem byla na koleji, děvčata na mém poschodí se vždycky sesedla a vyprávěla si o svých klucích. Jednou večer si vyprávěly historky o svých poprvé.“ Začala si kousat špičku jednoho prstu.

„Jen pár dívek řeklo něco dobrého. Ty ostatní příběhy byly stašné. Jednu z nich sexuálně obtěžovali už jako dítě. Některé jiné k tomu byly donuceny svým přítelem, někdy dokonce hned na první schůzce. Několik jich řeklo, že jejich poprvé bylo úplně otřesné a neuspokojující – jejich přítel funěl a rychle skončil. Myslím, že kdyby to mělo být všechno, v co bych mohla doufat, raději bych zůstala pannou.“

„To je hrozné.“

Upřela oči na podnos se snídaní.

„Chtěla jsem být milována. Rozhodla jsem se, že by bylo lepší mít počestný vztah, záležitost srdce a mysli, třeba prostřednictvím knih, než vztah založený na sexu. Měla jsem pochybnosti, jestli vůbec někdy najdu někoho, kdo by mi mohl dát obojí. Samozřejmě, Simon mě nemiloval. A teď mám vztah s bohem sexu a nemůžu mu dát nic takového, jako je potěšení, které on dává mně.“

Gabriel nadzvedl obočí. „Bůh sexu? Už jsi to říkala dříve, ale věř mi, já nejsem...“

Přerušila ho a podívala se mu zpříma do očí. „Uč mě. Jsem si jistá, že pro tebe nebyla minulá noc tak, ehm... naplňující, jak obvykle bývají, ale slibuji, že když se mnou budeš mít trpělivost, mohla bych se zlepšit.“

V duchu zaklel. „Pojď sem.“ Přitáhl si ji kolem podnosu se snídaní znovu na klín a objal ji. Chvilí byl zticha, než si zhluboka povzdechl.

„Ty předpokládáš, že mě moje předchozí sexuální zkušenosti naplňovaly, ale pleteš se. To ty jsi mi dala, co jsem nikdy neměl – lásku a sex dohromady. Ty jsi jediná, která kdy byla v pravém slova smyslu mou milenkou.“

Na slavnostní stvrzení svých slov ji něžně políbil. „Očekávání a ženský půvab jsou pro zážitek rozhodující. Mohu s jistotou říci, že tvůj půvab a moje očekávání nebyly jako nic, co bych už někdy předtím zažil. Přidej k tomu zážitek s prvním milováním... Slova mi ani nestačí.“

Přikývla, ale něco v jejím pohybu ho znepokojilo.

Odmlčel se, jako by pečlivě zvažoval svá další slova. „S rizikem, že budu vypadat jako *neandrtálec*, bych ti měl asi říci, že tvoje nevinnost je nesmírně erotická. Pomyšlení, že mohu být tím, kdo tě bude učit o sexu... že někdo tak zdrženlivý je současně tak vášnivý...“ Upřeně se na ni zadíval a hlas se mu vytratil. „Můžeš se stát zručnější v umění lásky, když se naučíš nové triky a nové pozice, ale už se nemůžeš stát atraktivnější nebo sexuálně uspokojivější. Ne pro mě.“

Julia se naklonila a políbila ho. „Děkuji, že jsi mi minulou noc věnoval takovou péči,“ zašeptala a tváře jí zrudověly.

„A co se týče Pauliny, o tu se postarám. Prosím, pusť ji z hlavy.“

Julia obrátila pozornost zpátky ke své nedotčené snídani a odolala nutkání něco namítat. „Řekneš mi o svém poprvé?“

„Raději ne.“

Pustila se do pečiva a snažila se myslet na bezpečnější téma. Na mysl jí rychle přišly finanční nesnáze v Evropě.

Promnul si oběma rukama oči a nakrátko si je zakryl. Věděl, že by bylo příliš snadné lhát, ale po tom všem, co mu věnovala, si zasloužila znát jeho tajemství. „Pamatuješ si Jamie Robertsovou?“

„Samozřejmě.“

Gabriel spustil ruce. „Svoje panictví jsem ztratil s ní.“

Julia nadzvedla obočí. Jamie a její panovačná matka k ní nikdy nebyly zvlášť milé a ona je neměla moc ráda. Neměla ani tušení, že důstojník Robertsová, která před měsícem vyšetřovala Simonův útok, byla Gabrielova první.

„Nebyla to nejlepší zkušenost,“ pronesl tiše. „Ve skutečnosti bych řekl, že po sobě zanechala jizvy. Nemiloval jsem ji. Jistě, byla tam jakási přitažlivost, ale ne opravdové city. Chodili jsme spolu na střední v Selinsgrove. Jeden rok seděla vedle mě na hodinách historie.“ Pokrčil rameny. „Flirtovali jsme a poflakovali se spolu po škole a nakonec...“

Jamie byla panna, ale lhala a tvrdila, že není. Nebyl jsem k ní vůbec pozorný. Byl jsem sobecký a hloupý.“ Zaklel. „Říkala, že to moc nebolelo, ale potom tam byla krev. Cítil jsem se jako zvíře a vždycky jsem

toho litoval. “Gabriel se nahrbil a Julia cítila vinu, která z něj vyzařovala. Z jeho popisu se jí udělalo téměř špatně, ale také to hodně vysvětlovalo.

„To je hrozné. Je mi to tak líto.“ Sevřela mu dlaň. „Je tohle ten důvod, proč jsi měl včera v noci takové obavy?“

Přikývl.

„Ona tě oklamala.“

„To není omluva pro moje chování, předtím ani potom.“ Odkášlal si. „Předpokládala, že spolu budeme chodit, ale já neměl zájem. To to ještě zhoršilo, samozřejmě. Postoupil jsem od toho být jenom zvíře k tomu, být zvíře *a navíc* kretén. Léta před tím, než jsem se s ní letos o Dikůvzdání viděl, jsem s ní nemluvil. Požádal jsem ji, aby mi odpustila. Byla neobyčejně laskavá.

Vždycky jsem se cítil provinile, že jsem se k ní choval špatně. Od té doby jsem se panen nedotkl.“ Hlasitě polkl. „Až do včerejší noci.“

Když je to poprvé, mělo by to být příjemné, ale to je jen zřídka. Zatímco ty sis dělala starosti, jestli mě potěšíš, já jsem si dělal starosti, jestli potěším tebe. Možná jsem byl příliš opatrný, příliš starostlivý, ale nesnesl bych, kdybych ti ublížil.“

Julia odložila svou snídani stranou a pohládila ho po tváři. „Byl jsi velmi jemný a velmi šlechetný. Nikdy jsem nepoznala takovou radost, a to jen díky tomu, že jsi mě miloval něčím víc než jen svým tělem. Děkuji.“

Hluboce ji políbil, jako by chtěl dokázat, že se nemýlila. Julia spokojeně zasténala, když jí zapletl ruce do vlasů, a objala ho kolem krku. Sklouzl rukama mezi ně ke klopám jejího županu a váhavě je rozevřel. S otázkou v očích zvedl hlavu.

Přikývla.

Začal jí polibky lehkými jako šepot pokrývat krk a postupoval ústy vzhůru, aby ji zatahal za ušní lalůček. „Jak se cítíš?“

„Skvěle,“ zašeptala, když se jí jeho rty snesly dolů k hrdlu.

Pohnul se tak, aby jí viděl do tváře, a jednou rukou jí sjel k podbříšku, kde se zastavil. „Jsi bolavá?“

„Trochu.“

„Pak bychom měli počkat.“

„Ne!“

Zasmál se a rty se mu stočily vzhůru v jeho příznačném svůdném úsměvu. „Myslela jsi vážně, co jsi říkala včera v noci o milování se tady venku?“

Zachvěla se, když v ní jeho hlas roznítil plamen, a vrátila mu úsměv, vpletla mu prsty do vlasů a přitáhla si ho blíž. Rozevřel jí župan a začal oběma rukama zkoumat její křivky, než nechal svá ústa líbat její ňadra.

„Dnes ráno ses přede mnou styděla.“ Vtiskl jí uctivý polibek nad srdce. „Co se změnilo?“

Julia se mu otřela o důlek na bradě. „Asi se budu vždycky trochu stydět být nahá. Ale chci tě. Chci, aby ses mi díval do očí a říkal mi, že mě miluješ, když se ve mně budeš pohybovat. Budu si to pamatovat do konce života.“

„Nepřestanu ti to připomínat,“ vydechl.

Zbavil ji županu a položil ji na záda. „Je ti zima?“

„Ne, když mě držíš,“ zašeptala s úsměvem. „Nechtěl bys mě raději mít nahore? Ráda bych to zkusila.“

Rychle odhodil svůj vlastní župan a boxerky a zakryl její tělo svým vlastním; ruce si položil po obou stranách její tváře. „Někdo by tě tady venku mohl vidět, drahá. A to nemůžu dopustit. Nikdo kromě mě tohle nádherné tělo neuvidí.

I když tě sousedé a kolemjdoucí možná uslyší... další hodinu nebo tak nějak...“ Uchechtl se, když se prudce nadechla, jak se jí celým tělem dolů až ke špičkám prstů prohnal záchvěv rozkoše.

Políbil ji a odhrnul jí vlasy z tváře. „Chtěl bych jen zjistit, kolikrát tě můžu potěšit, než se už nedokážu udržet zpátky.“

Usmála se. „Líbí se mi, jak to zní.“

„Mně taky. Tak mi dopřej tě slyšet.“

Modrá obloha zčervenala, když spatřila tak vášnivé milování, a florentské slunce se usmívalo dolů a zahřívalo milence navzdory jemnému vánku. Juliina nepovšimnutá káva s mlékem vedle nich mrzutě chladla jako kámen.

Po krátkém odpočinku si Julia půjčila Gabrielův MacBook, aby poslala e-mail otci. Ve své schránce našla dvě důležité zprávy. První byla od Rachel.

Jules!

Jak se máš? Chová se můj bratr dobře? Už jsi s ním spala? Ano, je ode mě ZCELA nevhodné, že se ptám, ale no tak, kdybys chodila s někým jiným, už bys mi to řekla.

Nehodlám ti sama od sebe udílet nějaké rady. Snažím se na to moc nemyslet. Jen mi dej vědět, jestli jsi šťastná a že se k tobě náležitě chová.

Aaron posílá pozdravy.

Miluji tě, Rachel.

P. S.: Scott má novou přítelkyni. Dělá s ní tajnosti, takže si nejsem jistá, jak dlouho už spolu chodí. Pořád ho popichuji, aby mi ji představil. Ale on nechce.

Možná je to profesorka.

Julia se uchechtla, ráda, že se Gabriel sprchuje a nekouká jí přes rameno. Byl by na svoji sestru našťvaný, že jí klade takové osobní otázky. Dala si chvílku, aby si promyslela odpověď, a pak začala psát.

Ahoj, Rachel,

hotel je překrásný. Gabriel byl ke mně velmi milý a daroval mi diamantové náušnice vaší matky. Věděla jsi o tom?

Cítím se kvůli tomu provinile, tak mi, prosím, dej vědět, jestli ti to nevadí.

Co se týče tvé druhé otázky, ano. Gabriel se ke mně chová dobře a já jsem VELMI šťastná.

Pozdravuj ode mě Aarona. Těším se na Vánoce.

S láskou, Julie. XO

P. S.: Doufám, že Scottova přítelkyně je profesorka. Gabriel by mu na to nikdy nedal zapomenout.

Juliin druhý e-mail byl od Paula. Dalo by se říci, že mu schází, ale také byl vděčný, že si zachoval jejich přátelství. Raději si nechal své touhy pro sebe, než ji ztratit úplně. A musel přiznat, že od chvíle, kdy se začala scházet se svým přítelem Owenem, přímo zářila.

(Ne, že by se o tom zmínil.)

Ahoj, Julie,

je mi líto, že jsem neměl šanci se rozloučit, než jsi odjela domů. Doufám, že strávíš pěkné Vánoce. Mám pro Tebe dárek. Mohla bys mi dát svou adresu do Pensylvánie, abych Ti ho mohl poslat?

Jsem zase na farmě a snažím se najít čas, abych pohnul se svou dizertací mezi těmi velkými rodinnými sešlostmi a vstáváním brzy ráno, abych pomohl tátovi. Řekněme, že moje denní rutina zahrnuje spoustu hnoje...

Můžu Ti něco z Vermontu přivést?

Třeba Tvoji vlastní holštýnku?

Veselé Vánoce,

Paul.

P. S.: Slyšelas o tom, že Emerson nakonec návrh dizertace Christy Petersonové přijal?

Myslím, že advent je opravdu čas zázraků.

Julia zírala na obrazovku počítače a znovu a znovu četla Paulovo postskriptum. Nebyla si jistá, co si o tom má myslet. Přemýšlela, jestli bylo možné, že Gabriel přijal Christin návrh proto, že mu vyhrožovala.

Julia nechtěla vytažovat takové nepříjemné téma během jejich dovolené, ale ty zprávy ji trápily. Napsala Paulovi krátkou odpověď a dala mu svou adresu, pak odepsala otci a řekla mu, že Gabriel se k ní chová jako k princezně. Nakonec zavřela notebook a povzdechla si.

„To nezní jako šťastná Julianne,“ zazněl za ní Gabrielův hlas.

„Myslím, že po zbytek naší cesty budu raději svůj e-mail ignorovat.“

„Dobrý nápad.“

Otočila se a zjistila, že stojí před ní, mokrý ze sprchy a s rozcuchanými vlasy, jen s bílým ručníkem kolem boků.

„Jsi krásný,“ vyhrkla bez přemýšlení.

Zasmál se a vytáhl ji na nohy, aby ji mohl obejmout. „Máte slabost pro muže v ručnicích, slečno Mitchellová?“

„Možná že pro jednoho konkrétního muže.“

„Je ti dobře?“ S hladovým výrazem zvedl tázavě obočí.

„Je mi trochu nepříjemně. Ale stálo to za to.“

Přimhouřil na ni oči. „Musíš mi říct, pokud tě zraním, Julianne. Neskrývej to přede mnou.“

Zvedla oči v sloup. „Gabrieli, nejsem zraněná; je to sotva trochu nepohodlné. Ani jsem si to během toho, co jsme dělali, neuvědomovala, protože jsem měla hlavu plnou jiných věcí – několika jiných věcí. Dokážeš člověka velmi rozptýlit.“

Usmál se a s mlasknutím ji políbil na krk. „Musíš mě nechat začít tě rozptylovat ve sprše. Jsem unavený sprchováním se o samotě.“

„To bych ráda. Jak se cítíš ty?“

Předstíral, že se nad její otázkou zamýšlí. „Tak se na to podívejme – hlasitý, žhavý sex uvnitř i *venku*... Ano, řekl bych, že je mi skvěle.“

Objal ji pevněji a bavlna jejího županu vsákla pár kapek vody z jeho kůže. „Slibuji, že to nebude vždycky nepřijemné. Časem si na mě tvoje tělo zvykne.“

„Už si zvyklo. A chybíš mu,“ zašeptala.

Gabriel jí odhrnul vršek županu, aby ji mohl políbit na křivku ramene. S jemným stiskem přešel k posteli, našel lahvičku ibuprofenu a podal jí ji.

„Musím zaběhnout na schůzku do Uffizi a pak si vyzvednout svůj nový oblek u krejčího.“ Vypadal znepokojeně. „Nevadilo by ti jít si koupit šaty sama? Šel bych s tebou, ale do té schůzky mi nezbývá moc času.“

„Vůbec ne.“

„Pokud bys byla připravená za hodinu a půl, můžeme jít spolu.“

Julia následovala Gabriela do koupelny a všechny myšlenky na Christu a Paula byly zapomenuty.

Poté co si dala sprchu, stála před jedním zrcadlem a sušila si vlasy, zatímco Gabriel stál před tím druhým. Přistihla se, že po něm pokukuje a sleduje, jak se holí a vykonává všechny ty pohyby s vojenskou přesností. Nakonec to vzdala, nanesla si rtěnku a prostě se opřela o umyvadlo a jen zírala.

Byl stále do půl těla nahý, ručník měl teď nízko na bocích a pečlivě se holil klasickým způsobem. Své nádherné modré oči měl za brýlemi soustředěně přivřené, vlhké vlasy bezchybně sčesané.

Julia potlačila smích nad jeho nikdy nekončící snahou o dokonalost. Gabriel používal holicí štětku s černou dřevěnou rukojetí, aby vymíchal evropské mýdlo na holení do husté pěny. Poté co si

štetkou nanesl pěnu na tváře, se holil pomocí staromódního holičího strojku.

(Pro některé profesory jednorázové žiletky prostě nejsou dost dobré.)

„Co je?“ Otočil se a všiml si, že je nebezpečně blízko k tomu, aby ho okukovala.

„Miluji tě.“

Jeho výraz zjihl. „Také tě miluji, drahá.“

„Jsi jediná osoba, která nepochází z Británie a kterou jsem kdy slyšela použít výraz drahá.“

„To není pravda.“

„Není?“

„Richard tak říkával Grace.“ Gabriel jí věnoval smutný pohled.

„Richard je staromódní v tom nejlepší smyslu slova,“ usmála se. „Líbí se mi, že jsi taky staromódní.“

Gabriel si odfrkl a pokračoval v holení. „Já nejsem staromódní, jinak bych se s tebou tak šíleně vášnivě venku nemiloval. A nefantazíroval o tom, jak tě uvedu do některých svých oblíbených pozic z Kámasútry.“ Mrkl na ni. „Ale jsem domyšlivý starý parchant a ďábel pro toho, kdo se mnou chce žít. Budeš mě muset zkrotit.“

„A jak to udělám, profesore Emersone?“

„Nikdy neodcházej.“ Ztišil hlas a otočil se k ní čelem.

„Víc se bojím toho, že tě ztratím.“

Naklonil se a políbil ji na čelo. „Pak se nemáš čeho bát.“

2. kapitola

Julia vyšla z ložnice a cítila se nesvá. Gabriel zařídil, aby mohla na jeho účet nakupovat v místním butiku Prada, a ona si vybrala šaty z hedvábného taftu, bez rukávů a s výstřihem do věčka, modré jako střechy na Santorini.

Jejich áčkový střih se honosil bohatou plisovanou sukni a připomínal šaty, které nosila v roce 1952 Grace Kellyová. Dokonale jí padly.

Nicméně, vedoucí butiku chtěl pomoci doplněk šaty oživit, a tak si vybrala ještě elegantní stříbrné kožené psaníčko a lodičky na jehlovém podpatku mandarinkové barvy, které Julii připadaly nebezpečně vysoké. Celý komplet doplňoval černý kašmírový šál.

Váhavě vstoupila do obývacího pokoje, dlouhé vlasy měla ležérně zvlněné a oči jí jasně zářily. V uších se jí třpytily Graceiny diamantové náušnice a na krku šňůra perel.

Gabriel seděl na pohovce v obývacím pokoji a dělal na poslední chvíli nějaké změny ve svých poznámkách k přednášce. Když ji spatřil, sundal si brýle a postavil se.

„Vypadáš úžasně.“ Políbil ji na tvář a zatočil s ní dokola, aby mohl obdivovat její šaty. „Líbí se ti?“

„Velmi. Děkuji, Gabrieli. Vím, že stály celé jmění.“

Pohled mu sklouzl k jejím botám.

Zamrkala. „Děje se něco?“

Odkášlal si a jeho pozornost zůstala přibitá k zemi.

„Ehm... tvoje boty... jsou – ach –“

„Hezké. Nebo ne?“ Zahihňala se.

„Jsou mnohem víc než jen hezké,“ řekl zastřeným hlasem.

„No, profesore Emersone, jestli se mi bude vaše přednáška líbit, možná si je na sobě nechám i potom... ve vaší ložnici...“

Gabriel si narovnal kravatu a věnoval jí domýšlivý úsměv. „No, uvidíme, jestli se vám bude líbit, slečno Mitchellová. I když, to abych vám ji přednesl osobně, mezi příkrývkami. A není to moje ložnice, je to *naše* ložnice.“

Začervenala se a on si ji přitáhl do náruče.

„Měli bychom jít,“ řekl a vtiskl jí polibek do vlasů.

„Počkej. Mám pro tebe dárek.“ Zmizela a vrátila se s malou krabičkou, která měla na víčku nápis *Prada*.

Vypadal překvapeně. „To jsi nemusela dělat.“

„Já jsem chtěla.“

Gabriel se usmál a opatrně zvedl víko. Odklopil hedvábný papír, aby našel jemně vzorovanou hedvábnou kravatu v barvě santorinské modři.

„Líbí se mi. Děkuji ti.“ Políbil ji na tvář.

„Ladí s mými šaty.“

„Teď všichni budou vědět, že patříme k sobě.“ Okamžitě si sundal zelenou kravatu, co měl na sobě, hodil ji na konferenční stůl a začal si kolem krku uvazovat Juliin dárek.

Gabrielův nový oblek byl ušitý na zakázku od jeho zdejšího oblíbeného krejčího. Byl černý, jednořadový a s bočními rozparky. Julie ho obdivovala, ale ještě více obdivovala to atraktivní tělo v něm.

Nic není víc sexy než sledovat muže, jak si váže kravatu, pomyslela si.

„Můžu?“ nabídla Gabrielovi, když bojoval s nepřítomností zrcadla.

Přikývl, sklonil se a položil jí ruce kolem pasu. Upravila mu kravatu a narovнала límeček od košile a pak mu přejela rukama po rukávech až dolů a nechala je položené na jeho manžetách na zápěstích.

Zvědavě se na ni zadíval. „Už jsi mi kravatu jednou upravovala, tehdy, když jsem tě vzal k Antoniovi. Seděli jsme v autě.“

„Vzpomínám si.“

„Nic není víc sexy, než když ti žena, kterou miluješ, rovná kravatu.“ Vzal její dlaně do svých. „Ušli jsme od toho prvního večera dlouhou cestu.“

Natáhla se vzhůru, aby ho políbila, a dávala si pozor, aby mu nechal na jeho mužných ústech stopy rtěnky.

Přiblížil rty k jejímu uchu. „Nevím, jak udržím dnes večer florentské muže na uzdě. Musíš zůstat po mém boku.“

Julia vyjekla, když ji objal a zvedl ji, aby ji mohl pořádně políbit. To si následně vyžádalo, aby Julia znovu použila rtěnku, a než opusili svůj pokoj, oba si zkontrolovali svůj vzhled v zrcadle.

Během krátké pěší cesty do galerie Uffizi ji Gabriel držel za ruku, a to dokonce i poté, co byli okamžitě uvedeni do druhého podlaží poněkud zavalitým gentlemanem v kašmírovém motýlku, který se představil jako Lorenzo, osobní asistent *dottore* Vitaliho.

„*Professore*, obávám se, že vás nutně potřebujeme.“ Lorenzo těkal pohledem mezi Gabrielem a Julií a jeho oči sklouzly k jejich spojeným rukám.

Gabriel zpevnil stisk.

„Je to kvůli – jak tomu říkáte – promítání? PowerPoint?“ Lorenzo ukázal k sálu za nimi, kde se již začali shromažďovat hosté.

„Slečna Mitchellová má vyhrazené místo,“ řekl Gabriel důrazně, podrážděný, že ji Lorenzo ignoruje.

„Ano, *professore*. Budu doprovázet vaši *fidanzata* osobně.“ Lorenzo s veškerou úctou kývl Juliiným směrem.

Otevřela pus, aby opravila to jeho oslovení, ale Gabriel ji políbil na hřbet ruky a do kůže jí zamumlal omluvu. Odešel a Julia byla odvedena ke svému čestnému místu v přední řadě.

Rozhlédla se po svém okolí a všimla si přítomnosti lidí, kteří vypadali jako členové *glitterati* Florencie, akademici a místní vysocí představitelé. Uhladila si sukni a radovala se ze šustivého zvuku taftu pod svými prsty. Vzhledem k tomu, jak byli oblečeni ostatní hosté, a díky přítomnosti houfu fotografů byla ráda, že šla nakupovat. Nechtěla Gabriela při téhle nejdůležitější události zahanbit.

Přednáška se pořádala v Botticelliho sálu, který byl věnován nejlepším z jeho děl. Řečnický pult se nacházel mezi *Zrozením Venuse* a *Madonou s granátovým jablkem*, zatímco *Primavera* visela vpravo od publika. Umělecká díla po levici byla sundána a místo nich tam viselo velké plátno, na kterém se měla promítat Gabrielova prezentace.

Věděla, jak je neobvyklé mít přednášku v tak zvláštním prostoru, a tiše odříkávala děkovnou modlitbu za toto neuvěřitelné požehnaní. Když trávila ve Florencii svůj druhý ročník studií, navštívila Botticelliho sál nejméně jednou týdně, a někdy i častěji. Zjistila, že ji jeho umění uklidňuje a inspiruje. Jako plachou americkou vysokoškolačku by ji nikdy nenapadlo, že o dva roky později bude doprovázet světově uznávaného odborníka na Danta, který bude přednášet ve stejné místnosti. Měla pocit, jako by vyhrála v loterii tisíckrát za sebou.

Do sálu se nacpalo více než sto lidí, někteří dokonce museli stát vzadu. Julia sledovala, jak je Gabriel představován různým důležitě vypadajícím hostům. Byl velmi atraktivní, vysoký a mužně krásný. Nejvíc obdivovala jeho brýle a způsob, jak mu dokonale seděl elegantní tmavý oblek.

Když jí výhled zablokovali nějací lidé, zaměřila pozornost na to, aby zaslechla jeho hlas. Přívětivě si se všemi povídal, hladce přecházel od italštiny k francouzštině a němčině a zase se vracel k italštině.

(Dokonce i jeho němčina byla sexy.)

Začalo jí být horko, když si vzpomněla, jak vypadá pod oblekem, nahý a vzepřený nad ní. Přemýšlela, jestli pokaždé, když se na ni podívá, mívá také podobné myšlenky, a uprostřed jejích soukromých úvah Gabriel vyhledal její oči a mrkl na ni. Jeho chvilkový projev hravosti zavedl její mysl k ranní mezihře na terase a po zádech jí přejela vlna příjemného chvění.

Gabriel zdvořile seděl, zatímco ho *dottore* Vitali představoval publiku, což zabralo více než patnáct minut, než puntičkářsky vypo-

čítal všechny profesorovy úspěchy. Náhodnému pozorovateli by se Gabriel jevil uvolněný, skoro až znuděný. Jeho nervozitu ale dokazoval způsob, jakým si nevědomky pohrával se svými poznámkami k přednášce, těmi, které byly pouze osnovou postřehů, jež pocházely přímo z jeho srdce. Ve své přednášce udělal na poslední chvíli několik změn. Nemohl mluvit o múzách, lásce a kráse, aniž by se zmínil o hnědookém andělu, který mu předchozího večera odvážně odevzdal sám sebe. Ona byla jeho inspirací a byla jí už od doby, kdy jí bylo sedmnáct. Její tichá krása a velkorysá dobrota se dotkla jeho srdce. Nosil v sobě její obraz jako svůj talisman proti temným démonům závislosti. Byla pro něj vším, a Bůh mu buď svědkem, že to řekne i veřejně.

Po spouště lichocení a potlesku zaujal své místo na pódiu a oslovil publikum plynulou italštinou. „Moje dnešní večerní přednáška bude poněkud neobvyklá. Nejsem historik umění, ale přesto s vámi budu hovořit o múze Sandra Botticelliho, *La Bella Simonetta*.“ A s tím jeho oči vyhledaly ty Juliiny.

Usmála se a snažila se potlačit ruměnc, který hrozil zaplavit její tváře. Zнала příběh Botticelliho a Simonetty Vespucci. O Simonettě se před její smrtí v raném věku dvaadvaceti let na florentském dvoře mluvilo jako o královně krásy. Být Gabrielem přirovnána k Simonettě, to byla veliká pochvala.

„Musím se vypořádat s tímto kontroverzním tématem jako profesor literatury, který si vybral Botticelliho umění jako zastoupení různých ženských archetypů. Historicky vzato, hodně se debatovalo o tom, jak blízka Botticellimu Simonetta byla a do jaké míry

byla skutečnou inspirací pro jeho obrazy. Doufám, že mohu některé z těchto dohadů obejít s cílem zaměřit svou pozornost na jednoduché vizuální srovnání několika postav.

Začnu s prvními třemi snímky. Na nich můžete rozpoznat perem kreslené ilustrace Danta a Beatrice v Ráji.“

Gabriel si nemohl pomoci, ale sám ty obrazy obdivoval. Byl jimi unesený už od té doby, kdy poprvé uvítal Julianne u sebe doma. To byl ten večer, kdy si uvědomil, jak moc ji touží potěšit, jak nádherně vypadá, když je šťastná.

Zatímco se díval na klid, který měla Beatrice ve své tváři, srovnával její podobu s Julií. Seděla a napjatě sledovala přednášku, svou krásnou hlavu natočenou z profilu, a obdivovala Botticelliho dílo. Gabriel prahl po tom, aby se podívala na něj.

„Povšimněte si Beatriciny tváře.“ Jeho hlas zjemněl, když se jeho oči potkaly s těmi, které patřily jeho milované. „Té nejkrásnější tváře...“

Začneme s Dantovou múzou a postavou Beatrice. Ačkoliv jsem si jistý, že nepotřebuje představovat, dovoluji mi zdůraznit, že Beatrice představuje dvorskou lásku, poetickou inspiraci, víru, naději a milosrdenství. Je ideálem ženské dokonalosti, je současně inteligentní a soucitná a vyznačuje druh nezištné lásky, která může pocházet jen od Boha. Ona inspiruje Danta, aby byl lepším člověkem.“

Gabriel se na okamžik odmlčel a dotkl se své kravaty. Nepotřebovala narovnat, ale jeho prsty na modrém hedvábí zůstaly. Julie nad tím gestem zamrkala a Gabriel věděl, že mu porozuměla.

„Nyní se zamyslete nad tváří bohyně Venuše.“

Všechny oči v místnosti kromě Gabrielových se zaměřily na *Zrození Venuše*. Zatímco diváci obdivovali jedno z největších a nejrozsáhlejších Botticelliho děl, Gabriel se dychtivě zadíval do svých poznámek.

„Zdá se, že tato Venuše má opět Beatricinu tvář. Znovu opakuji, nejsem zběhlý v historické analýze modelů pro obrazy. Já vás jen prostě žádám, abyste si povšimli viditelných podobností mezi těmito postavami. Reprezentují dvě múzy, dva typy ideálu, jeden teologický a druhý světský. Beatrice vyznává duši; Venuše vyznává tělo. Botticelliho *La Bella* má obě tváře – jednu, náležející lásce křesťanské, neboli *agapé*, a druhou, náležející lásce smyslné, neboli *erós*.

Snížil tón hlasu a Julia zjistila, že se jí tím zvukem rozehřívá kůže.

„V portrétu Venuše je kladen důraz na její fyzickou krásu. I když představuje sexuální lásku, uchovává si úctyhodnou cudnost, když si přidržuje pramen vlasů, aby se zakryla. Všimněte si jejího střízlivého výrazu a umístění její ruky přes ňadra. Její ostych zvyšuje erotičnost portrétu – nesnižuje ho.“ Kvůli dramatickému efektu si sundal brýle a upřel na Julii svůj pohled. Vůbec nemrkal. „Mnoho lidí selhává a nevidí, jak cudnost a něžnost zvyšují erotickou přitažlivost.“

Julia si pohrávala se zipem na kabelce a snažila se odolat nutkání vrtět se na židli. Gabriel si znovu nasadil brýle.

„*Erós* není totéž co *chthíc*. Podle Danta je *chthíc* jedním ze sedmi smrtelných hříchů. Erotická láska může zahrnovat sex, ale není omezena pouze na něj. *Erós* je vše stravující oheň posedlosti

a lásky, který se projevuje v emoci *milování*. A věřte mi, když říkám, že díky svým citům daleko převyšuje své rivaly, v každém ohledu.“

Julia si nemohla nevšimnout, s jakou přezíravostí vyslovil slovo *rivaly* a zdůraznil svůj výraz mávnutím ruky. Bylo to, jako by všechny své předchozí milenky odsunul stranou pouhým gestem, zatímco na ni upíral své planoucí oči.

„Každý, kdo někdy miloval, zná rozdíl mezi *chtíčem* a *erós*. Neexistuje žádná rovnost. Jeden z nich je prázdný, nenaplňující stín toho druhého.

Ovšem, dalo by se namítat, že je nemožné, aby jedna žena reprezentovala ideál jak *agapé*, tak *erós*. Budete-li mít se mnou chvíli strpení, mohu vám ukázat, že taková skepse je formou nenávisti k ženě. Protože pouze misogyn může tvrdit, že ženy jsou buď svaté, nebo svůdné – panny – nebo děvky. Samozřejmě že žena nebo i muž – múza, může vyznávat *obojí*, jak tělo, tak ducha.

Nyní se zamyslete nad obrazem za mnou, *Madonou s granátovým jablkem*.“

A oči publika se opět přesunuly k jedné z Botticelliho maleb. Gabriel si se zadostiučiněním povšiml, jak si Julia záměrně pohrává s jednou ze svých diamantových náušnic, jako by porozuměla jeho odhalením a s radostí je přijala. Jako by věděla, že prostřednictvím umění odhaluje svoji lásku k ní. Jeho srdce jávalo.

„Opět vidíme, že v postavě Madony se opakuje tatáž tvář. Beatrice, Venuše a Marie – trojice ženských ideálů, a všechny nosí stejnou tvář. *Agapé*, *erós* a nevinnost, opojná kombinace, která by přiměla i toho

nejsilnějšího muže klesnout na kolena, kdyby měl takové štěstí a našel jedinou osobu, jež by se pyšnila všemi třemi.“

Místností se rozlehl podezřelý kašel, který jako by měl zakrýt posměšnou poznámku. Gabriel, rozzlobený, že ho někdo vyrušuje, se neurčitě zamračil směrem ke druhé řadě, za Juliino rameno. Zakašlání se pro dramatický efekt ještě jednou zopakovalo a mezi zjevně otráveným Italem a Gabrielem začal vřít testosteron.

Vědom si toho, že mluví do mikrofonu, odolal nutkání zaklít a se sžiravým pohledem na svého kritika pokračoval.

„Někdo by mohl namítat, že to bylo granátové jablko, a ne jen obyčejné jablko, co svedlo Evu v Rajské zahradě. S respektem k Botticelliho malbě mnozí tvrdí, že granátové jablko symbolizuje Kristovu krev v jeho utrpení a následný nový život skrze vzkříšení.

Pro mé záměry představuje granátové jablko rajské ovoce, Madona druhou Evu a Kristus druhého Adama. S Madonou se Botticelli navrací k první Evě, archetypu ženství, krásy a ženské společnosti.

Pokud zajdu dál tvrzením, že Eva je také ideálem ženského přátelství, Adamovým *přítelem*, a tím také ideálem *filia*, lásky, která tkví v přátelství. Stejně se jeví přátelství mezi Marií a Josefem.“

Hlas se mu zlomil, a tak si nechal chvílku, aby se trochu napil vody, než pokračoval. Něco ve srovnání Julie a Evy způsobilo, že se cítil zranitelný, obnažený, volající zpět po noci, kdy jí daroval jablko a držel ji pod hvězdami v náručí.

Diváci si začali mumlat a přemýšleli, proč se zdvořilostní pauza na osvěžení změnila v přestávku. Gabrielovy oči ztmavly a zvedl je, aby se znovu podíval na svou milovanou, v zoufalé touze, aby porozuměla.

Její rubínové rty se pootevřely v povzbuzujícím úsměvu. Gabriel okamžitě vydechl.

„Botticelliho múza je svěřice, milenka i přítel, ne náhražka ženy nebo pubertální fantazie. Je opravdová, je komplikovaná a je nekoněčně fascinující. Žena hodná uctívání.

Jsem si jistý, že jste si vědomi toho, jak nám preciznost řečtiny umožňuje hovořit o různých druzích lásky přesněji, adresněji. Moderní zpracování této diskuze můžete nalézt v díle C. S. Lewise *Čtyři druhy lásky*, pokud by vás to zajímalo.“

Odkáslal si a vítězoslavně se usmál.

„Nakonec se zamyslete nad obrazem po mé levici, *Primavera*. Dalo by se očekávat, že uvidíme tvář Botticelliho múzy u centrální figury na obraze. Ale podívejte se na tvář Flóry po pravé straně. Opět nese podobnost s Beatrice, Venuší a Madonou.

Překvapivě se Flóra na obraze objevuje dvakrát. Když se přesuneme ze středu malby doprava, vidíme Flóru těhotnou, obtěžkanou Zefyrovým dítětem. Zefyr je úplně vpravo, vznáší se mezi pomerančovíky s druhým vyobrazením Flóry jako panenské nymfy. Její výraz je poznamenán strachem. Utíká z náruče svého potenciálního milence a ohlíží se na něj zpátky s panikou v očích. Nicméně když je těhotná, její tvář je klidná. Její strach je nahrazen spokojeností.“

Julia zrudla, když si vzpomněla, jak laskavý k ní byl Gabriel minulé noci. Byl něžný a jemný a v jeho náruči se cítila uctívána. Při vzpomínce na báji o Flóře a Zefyroví se zachvěla a přála si, aby všichni milenci byli ke svým panenským partnerkám stejně laskaví, jako byl Gabriel.

„Flóra představuje dovršení fyzické lásky a mateřství. Ona je ideál *storgé* neboli příbuzenské lásky, druhu lásky, který se projevuje mezi matkou a dítětem a mezi milenci, kteří sdílejí závazek, jenž není založen pouze na sexu nebo rozkoši, ale jsou manželé.“

Nikdo kromě Julie si nevšiml těch odkrvených kloubů, kterými pevně svíral okraj řečnického pultu oběma rukama. Nikdo kromě Julie si nevšiml lehkého třesu v jeho hlase, když pronesl slova *těhotná a mateřství*.

Ve snaze se sebrat sraštil Gabriel obočí a chvíli se přehraboval v papírech. Julia poznala jeho zranitelnost a bojovala s nutkáním jít k němu a obejmout ho. Začala napětím poklepávat jednou ze svých mandarinkových lodiček.

Gabriel zachytil její náhlý pohyb a ztěžka polkl, než mohl pokračovat. „V raných popisech *Primavery* se tvrdí, že Flóra je zpodobněním *La Bella Simonetta*, Botticelliho múzy. Pokud je to pravda, jen samotnou vizuální kontrolou můžeme tvrdit, že *Simonetta* je inspirací pro Beatrice, Venuši i Madonu, protože všechny čtyři dámy se dělí o stejnou tvář.

Takže tu máme ikony *agapé*, *erós*, *filia* a *storgé*, a všechny reprezentuje jediná tvář, jediná žena – *Simonetta*. Vyjádřeno jinak, mohli bychom obhajovat názor, že Botticelli viděl ve své milované múze všechny čtyři typy lásky a všechny čtyři ideály ženství: světici, milenku, přítelkyni a manželku.

Nakonec se však musím vrátit tam, kde jsme začali. K Beatrice. Není náhodou, že inspirace, skrývající se za jedním z nejznámějších italských literárních děl, dostala Simonettiny rysy. Má-li ve tváři

takový půvab, takovou dobrotu, jak by ji muž nechtěl mít po boku nejen na čas, ale na celý život?“

S vážností se rozhlédl po místnosti.

„Abych citoval básníka, *nyní se vaše blahoslavenství zjeví*. Děkuji vám.“

Když Gabriel s nadšeným potleskem ukončil svou přednášku, Julia mrkáním zaháněla slzy, přemožená emocemi.

Dottore Vitali znovu zaujal místo u pultu a znásobil své díky profesorovi Emersonovi za jeho poučné pojednání. Malá skupinka místních politiků ho poctila několika dárky, a to včetně medailonu, zobrazujícího město Florencii.

Julia zůstala na svém místě tak dlouho, jak jen to bylo možné, v naději, že za ní Gabriel přijde. Ten byl ale zavalen publikem včetně několika všetečných historiků umění.

(Protože bylo považováno za drzost, ne-li sobectví, aby korunní klenoty sbírek galerie Uffizi analyzoval pouhý profesor literatury.)

Váhavě ho následovala, zatímco ho několik reportérů bombardovalo otázkami. Zachytila jeho pohled a on jí věnoval nucený omluvný úsměv, než začal pózovat pro fotografie.

Frustrovaně bloudila kolem po přilehlých místnostech, obdivovala obrazy, dokud nedošla k jednomu ze svých oblíbených, *Zvěstování* od Leonarda da Vinciho. Zblízka ho studovala, ve skutečnosti až moc zblízka, a všímala si detailů na mramorovém sloupu, když jí do ucha zazněla italština.

„Líbí se vám ten obraz?“

Julia vzhledla do očí muže s černými vlasy a velmi opálenou kůží. Byl vyšší než ona, ale ne o moc, a byl pevně stavěný. Měl na sobě

velmi drahý černý oblek s jedinou rudou růží připevněnou ke klopě. Poznala v něm jednoho z hostů, kteří během přednášky seděli za ní.

„Ano, velmi,“ odpověděla italsky.

„Vždycky jsem obdivoval hloubku, kterou da Vinci dává do svých maleb, zejména stíny a detaily na tom sloupu.“

Usmála se a otočila se zpátky k obrazu. „To je přesně to, co jsem tu zkoumala, zároveň s pery na andělových křídlech. Jsou neuvěřitelná.“

Gentleman se uklonil. „Prosím, dovolte mi se představit. Jsem Giuseppe Pacciani.“

Julia zaváhala, protože jeho příjmení jí bylo známé. Sdílel ho s mužem, který byl podezřelý, že je nejznámějším florentským sériovým vrahem.

Zdálo se, že muž čeká, až na jeho pozdrav odpoví, a tak potlačila nutkání utéct.

„Julia Mitchellová.“ Natáhla ruku ve zdvořilém gestu, ale on ji překvapil, když ji uchopil do dlaní a zvedl ke svým rtům. Pak k ní vzhlédl a políbil ji.

„Jsem okouzlen. A mohu říci, že vaše krása konkuruje té, kterou se pyšní *La Bella Simonetta*. Zvláště s ohledem na dnešní přednášku.“

Julia odvrátila pohled a rychle si přitáhla ruku k tělu.

„Dovolte mi nabídnout vám něco k pití.“ Rychlým mávnutím přivolal číšníka a vzal z jeho tácu dvě sklenky se šampaňským. Ťukl skleničkami o sebe a připil jim na zdraví.

Julia s povděkem usrkla *Ferrari spumante*, protože jí to umožnilo vyhnout se jeho upřenému pohledu. Byl okouzující, ale ona byla vůči němu ostražitá, v neposlední řadě kvůli jeho jménu.

Hladově se na ni usmál.

„Jsem profesorem literatury na zdejší univerzitě. A vy?“

„Studuji Danta.“

„Ach, *il Poeta*. Mojí specializací je také Dante. Kde studujete? Tady ne.“ Oči mu putovaly od jejího obličeje přes tělo až k botám, než se zase vydaly na cestu zpátky k její tváři.

Udělal pořádný krok zpět. „Na univerzitě v Torontu.“

„Ach! Kanadanka. Jedna z mých bývalých studentek tam právě teď také studuje. Možná se znáte.“ Přistoupil blíž.

Julia se rozhodla neuvádět na pravou míru své občanství a znovu ustoupila. „Toronto je velká univerzita. Pravděpodobně ne.“

Giuseppe se usmál, až odhalil své velmi rovné bílé zuby, které se v osvětlení muzea podivně třpytily.

„Viděla jste obraz Piera di Cosima *Perseus osvobozuje Andromedu*?“ Ukázal na jeden ze sousedních obrazů.

Julia přikývla. „Ano.“

„V jeho práci jsou vlámské prvky, nezdá se vám? Také si povšimněte postavy stojící v davu.“ Ukázal na skupinu na pravé straně obrazu.

Julia ustoupila stranou, aby měla lepší výhled. Giuseppe se postavil vedle ní, až moc blízko, a díval se, jak studuje malbu.

„Líbí se vám to?“

„Ano, ale já dávám přednost Botticellimu.“ Zatvrzele držela pohled upřený na obraz a doufala, že by ho mohlo unavit stát tak blízko ní a pohne se dál.

(Nejlépe na druhý břeh Arna.)

„Jste studentkou profesora Emersona?“

Julia hlasitě polkla. „Ne. Já – já studuji u někoho jiného.“

„Podle standardů Severní Ameriky je považován za dobrého, což je důvod, proč ho sem pozvali. Nicméně, jeho přednáška byla ostudná. Jak jste se dostala k objevu Danta?“

Julia se chystala s Giuseppem hádat kvůli jeho popisu přednášky, když vtom natáhl ruku, aby se dotkl jejích vlasů.

Trhla sebou a okamžitě ustoupila, ale měl dlouhé ruce a dosáhl na ni. Otevřela ústa, aby mu řekla, že se jí to nelíbí, když v tom někdo blízko nich zavrčel.

Giuseppe a Julia pomalu otočili hlavy a uviděli Gabriela, jemuž z očí sršely blesky a ruce v bok mu rozevíraly sako jako vlečku rozloženého páva.

Výhruzně přistoupil o krok blíž.

„Vidím, že jste se seznámil s mou *fidanzata*. Navrhuji, abyste si držel ruce u těla, pokud nejste připraven o ně přijít.“

Giuseppe se zamračil a pak se jeho tvář vyhladila do zdvořilého úsměvu. „Mluvili jsme spolu jen několik minut. Vůbec se o vás nezmínila.“

Julia nečekala, až Gabriel utrhne Giuseppemu paže z ramenních kloubů a poskvrní tak nedotčené podlahy Uffizi jeho krví. Raději se postavila mezi oba muže a položila ruku na Gabrielův hrudník.

„Gabrieli, to je profesor Pacciani. Je také odborník na Danta.“

Oba muži si vyměnili pohled a Julia si uvědomila, že Pacciani je ten člověk, který hrubě narušil Gabrielovu přednášku mumláním a kašlem.

Ten teď zvedl ruce v předstírané kapitulaci.

„Moc se omlouvám. Měl jsem si uvědomit ze způsobu, jakým jste se na ni díval během své... řeči, že je vaše. Odpusťte mi, *Simonetta*.“ Pohledem vyhledal její oči, prodlel v nich a zkrivil ústa v úšklebku.

Při zvuku jeho sarkasmu přistoupil Gabriel se zaťatými pěstmi o krok blíž.

„Miláčku, potřebuji najít místo, kam můžu odložit tu skleničku.“ Julia zatřásla svou prázdnou sklenkou od šampaňského a doufala, že tím odvede pozornost.

Gabriel si ji od ní vzal a podal ji Paccianimu. „Jsem si jistý, že víte, kam tohle dát.“

Popadl Julii za ruku a rychle ji táhl pryč. Hosté se před nimi roze-
stupovali jako Rudé moře, když si razili cestu skrze Botticelliho sál.

Julia sledovala jednoho hosta za druhým, jak na ně zírají, a zrudla ještě mnohem víc.

„Kam jdeme?“

Vedl ji do vedlejší dlážděné chodby a vykročil směrem k jejímu konci, daleko z doslechu ostatních hostů. Zatlačil ji do tmavého rohu mezi dvě velké mramorové sochy, stojící vysoko na podstavcích. Připadala si mezi těmi tyčícími se těly jako trpaslík.

Popadl její kabelku a odhodil ji stranou. Chodbou se rozlehlo plesknutí kůže dopadající na podlahu.

„Co jsi tam s ním dělala?“ Gabrielovi planuly oči a tváře měl lehce zarudlé, což u něj byl zvláštní jev.

„Jen jsme si trochu povídali, než začal...“

Gabriel ji vtáhl do spalujícího polibku, jednu ruku jí zapletl do vlasů a druhou sjel dolů po jejích šatech. Zapotácela se silou toho

útočku, až ucítila na nahé kůži horní části zad studenou stěnu galerie. Jeho tvrdé tělo se pevně přimáčklo k jejímu.

„Nechci na tobě znovu vidět ruce jiného muže.“

Hrubě jí rozevřel ústa a pronikl do nich jazykem, ruka mu sklouzla po křivce jejího pozadí a hnětla ho prsty.

Julia si okamžitě si uvědomila, že pokaždé, když se jí dotýkal, byl opatrný. Teď nebyl. Část jí vzplanula a zoufale po něm toužila. Jiná její část přemýšlela, co by mohl udělat, kdyby řekla *dost...*

Zvedl jí levou nohu, přitáhl si její stehno kolem boku a přitiskl se proti ní.

Cítila ho skrz látku šatů, slyšela, jak hedvábný taft šustí jako zadýchaná žena. Šaty zjevně chtěly víc.

„Co mám udělat, abys byla moje?“ zasténal, ústa proti ústům.

„Já jsem tvoje.“

„Dnes ne, jak se zdá.“ Vtáhl si její spodní ret do úst a zlehka do něj kousal zuby. „Nepochopila jsi moji přednášku? Každé slovo, každý obraz byl pro tebe.“ Rukou jí vklouzl pod šaty a dráždivě jí přejížděl po kůži na stehně, dokud nenahmátl tkaničku, která se jí táhla přes bok.

Odtáhl se, aby jí viděl do tváře. „Dnes večer žádné podvazky?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak co je tohle?“ Prsty zatahal za látku.

„*Kalhotky*,“ vydechla.

V přítmi se mu zaleskly oči. „*Jaký druh kalhotek?*“

„Tanga.“

Nebezpečně se usmál a přitiskl rty k jejímu uchu. „Mám předpokládat, že sis je oblékla pro mě?“

„Jen pro tebe. Vždycky.“

Gabriel ji bez varování náhle zvedl a přitiskl proti chladné zdi. Se rty na jejím krku k ní přitlačil boky blíž. Dlouhé, tenké podpatky Juliiných lodiček se zachytily o křivky jeho pozadí. Upřel na ni divoké modré oči.

„Chci tě. Hned teď.“

Jednou rukou zatáhl za kalhotky, dokud se nepřetrhly. Náhle se ocitla nahá. Sáhł dozadu, aby si je strčil do kapsy od saka, a hrany jejích podpatků se mu tím pohybem zaryly do zadku natolik, že se bou trhl.

„Víš, jak těžké pro mě bylo se po přednášce ovládnout? Jak moc jsem toužil vzít tě do náručí? Vést i sebemenší rozhovor bylo mučení, když jediné, po čem jsem prahl, bylo tohle.“

Přál bych si, abys mohla vidět, jak jsi sexy se zády opřenými o zeď a nohama omotanýma kolem mě. Chci, aby se ti to líbilo, a navíc chci, abys sténala moje jméno.“

Gabriel jí vtiskl hluboký polibek do jamky na krku a Julia zavřela oči. Její vášeň bojovala s rozumem, který ji nutil ho odstrčit a dát si chvilku na rozmyšlenou. V takové náladě byl Gabriel nebezpečný.

Najednou Julia zaslechla, jak se chodbou rozlehly hlasy. Prudce otevřela oči.

Zvuk kroků a veselý smích se blížil. Gabriel zvedl hlavu a přiložil jí ústa k uchu. „*Ani muk*,“ zašeptal a ona cítila, jak se jeho rty stáčí do úsměvu, zatímco se k ní tiskly.

Kroky se zastavily jen pár metrů od nich a Julia slyšela dva mužské hlasy, jak si povídají v italštině. Srdce jí dál běželo jako o závod,

když napínala sluch po jakékoli známce pohybu. Gabriel ji stále jemně hladil a polykal její zvuky svými ústy. Čas od času jí zašeptal něco smyslného – věty, ze kterých se červenala.

Jeden z mužských hlasů se hlasitě rozesmál. Julia překvapeně zvedla hlavu a Gabriel využil téhle příležitosti, aby ji políbil na krk a jemně přešel po její citlivé pokožce zuby.

„Prosím, nekousni mě.“

Zvuk hlasů se nesl kolem nich. Chvíli to trvalo, ale nakonec význam jejich slov pronikl skrz jeho vzrušený a zběsilý stav. Zvedl tvář z jejího krku.

S hrudníky přimáčknutými tak těsně k sobě cítil její srdce. Zavřel oči, jako by byl z jejího staccato rytmu v transu. Když je znovu otevřel, většina ohně byla pryč.

Julia si pečlivě skryla Simonovo kousnutí make-upem, ale Gabriel ho nahmatal prstem, jemně přešel po jeho obvodu a políbil ho. Pomalu, velmi pomalu vydechl a zavrtěl hlavou.

„Jsi jediná žena, která mi kdy řekla ne.“

„Já neříkám ne.“

Ohlédl se přes rameno a spatřil dva starší muže, hluboko ponořené v rozhovoru. Byli tak blízko, že by ho mohli vidět, kdyby se podívali jeho směrem.

Otočil se zpátky k Julii a věnoval jí smutný úsměv. „Zasloužíš si něco lepšího než žárlivého milence, který si tě bere opřenou o zeď. A já nemám chuť nechat se přistihnout naším hostitelem. Odpusť mi.“

Políbil ji a přešel jí palcem pod oteklým spodním rtem, odkud z blede pokožky odstranil nepatrně rozmazanou rudou rtěnku.

„Nehodlám zradit důvěru, kterou jsem minulou noc viděl ve tvých očích. Kdybych byl při smyslech a měli jsme celé muzeum jen pro sebe...“ Jak si to představil, jeho výraz potemněl. „Možná jindy.“

Sundal ze sebe její podpatky, postavil ji na nohy a sklonil se, aby jí narovnal sukni. Taft pod jeho dotekem zašustil a pak nešťastně umlkl.

Naštěstí si *dottore* Vitali a jeho společník vybrali právě tuto chvíli, aby se vrátili na párty, a jak odcházeli, zvuk jejich kroků byl stále slabší.

„Hostina má brzy začít. Nemohu je urazit tím, že bych odešel. Ale až tě vezmu domů...“ upíral oči do těch jejích. „Zeď hned za dveřmi našeho pokoje bude naše první zastávka.“

Přikývla a ulevilo se jí, že už není dál rozzlobený. Po pravdě řečeno, byla z vyhlídky na *sex u zdi* trochu nervózní, ale velmi nadšená.

Upravil si rozkrok u kalhot, zapnul si sako a přál si, aby se jeho tělo uklidnilo. Pokusil se jí uhladit vlasy, ale dosáhl jen toho, že vypadaly přesně tak, jako by ji její milenec zatáhl do tmavého koutu kvůli sexu v muzeu.

Jistí akademici sexem v muzeu zvláště pohrdají. (Ale neměli by, aniž by ho vyzkoušeli.)

Julia si upravila vlasy, narovнала mu kravatu a zkontrolovala mu tvář a límeček kvůli rtěnce. Když skončila, zvedl její kabelku a svetr a s polibkem jí obojí podal. Pousmál se a zastrčil si její kalhotky hlouběji do kapsy, aby už nebyly vidět.

Udělala krok vpřed a zjistila, že absence kalhotek je překvapivě osvobozující.

„Mohl bych tě pít jako šampaňské,“ zašeptal.

Natáhla se na špičky a políbila ho na tvář. „Přála bych si, abys mě naučil ty svoje svůdné triky.“

„Jen pokud mě naučíš, jak milovat tak, jak miluješ ty.“

Gabriel ji doprovodil prázdnou chodbou a dolů po schodech do přízemí, kde právě začínal banket.

Profesor Pacciani doklopýtal v časných ranních hodinách zpátky do svého bytu v paláci Pitti. Nebylo to nic neobvyklého.

Zapátral po svých klíčích, zaklel, když je upustil, a vstoupil do dveří. Zavřel za sebou, došel do malého pokoje, ve kterém spali jeho čtyřletí synové – dvojčata, políbil je a odšoural se do své pracovny.

Poklidně kouřil cigaretu a čekal, až mu naběhne počítač, a pak se přihlásil ke svému e-mailovému účtu. Ignoroval příchozí poštu a sestavil krátký vzkaz své bývalé studentce a milence. Od jejího absolutoria nebyli v kontaktu.

Zmínil se o setkání s profesorem Emersonem a jeho mladičkou kanadskou *fidanzata*. Nadhodil, že i když byl ohromen Emersonovou monografií vydanou v Oxford University Press, profesorova přednáška zaváněla pseudointelektualismem, který by opravdu neměl mít v profesionální akademické prezentaci místo. Člověk by měl být buď intelektuál a akademik, nebo by měl být veřejný řečník a bavič, ale ne obojí. Pacciani se ironicky otázal, zda tohle je to, co je na severoamerických univerzitách považováno za vynikající výsledky.

Ukončil svůj e-mail výslovným a podrobným návrhem případného budoucího jarního sexuálního setkání. Pak potmě dokouřil cigaretu a připojil se ke své ženě v manželské posteli.

3. kapitola

Christa Petersonová měla tu nejlepší výchovu, takže pro její zkaženou povahu skutečně neexistovala žádná omluva. Měla rodiče, kteří se navzájem velice milovali a stejně tak milovali i svou dceru. Její otec byl uznávaný onkolog v Torontu. Matka byla knihovnicí na Havergal College, elitní soukromé dívčí škole, kterou Christa navštěvovala od mateřské školy až po maturitu.

Christa chodila i do nedělní školy. Byla členkou anglikánské církve. Učila se z Knihy společných modliteb od Thomase Cranmera, ale nic z toho se nedotklo jejího srdce. A když jí bylo patnáct let, objevila ohromnou sílu ženské sexuality. Jakmile ji odkryla, stala se nejen její měnou, ale i zbraní první volby.

Její nejlepší kamarádka, Lisa Malcolmová, měla staršího bratra jménem Brent, který byl moc hezký. Vypadal tak, jako mnoho jiných absolventů Upper Canada College, soukromé chlapecké školy, která vzdělávala děti kanadské smetánky. Měl světlé vlasy a modré oči a byl vysoký a zdatný. Byl členem mužského veslařského týmu torontské univerzity a snadno by mohl být hvězdou reklam pro J. Crew.

Christa Brenta zpozvdálí obdivovala, ale kvůli čtyřletému věkovému rozdílu si jí nikdy nevšiml. Jednou pozdě v noci, když přespávala u Lisy doma, mu ale vběhla cestou do koupelny přímo pod nohy. Naprosto ho svými dlouhými tmavými vlasy, velkýma hnědýma očima a mladistvou zralou postavou dostala. Jemně ji na chodbě políbil a zkusmo jí přešel rukou přes prsa. Pak ji vzal za ruku a pozval ji k sobě do pokoje.

Po třiceti minutách mazlení a vzájemného poznávání se přes oblečení byl celý žhavý posunout věci dál. Christa váhala, protože byla panna, a tak jí Brent začal dávat bláznivé a extravagantní sliby – dárky, romantické schůzky a nakonec i hodinky Baume & Mercier z nerezové oceli, které mu darovali rodiče k osmnáctým narozeninám.

Christa jeho hodinky obdivovala. Dobře věděla, jakou měly cenu, protože Brent je choval jako poklad. Po pravdě řečeno, chtěla je skoro víc než jeho.

Brent jí připnul hodinky na zápěstí a ona na ně zírala a obdivovala, jak ji studí na kůži a jak snadno kloužou nahoru a dolů po jejím nahém předloktí. Byl to symbol. Znamení, že po ní touží tak intenzivně, že byl ochoten jí dát něco, čeho si cení nejvíc.

Cítila se žádoucí. A mocná.

„Jsi tak krásná,“ zašeptal. „Nechci ti ublížit. Ale Bože, chci tě. A slibuju, že se ti to bude líbit.“

Christa se usmála a nechala ho, aby ji položil na svou úzkou postel jako inckou oběť na oltář; a darovala mu své panenství výměnou za hodinky v ceně tří tisíc dolarů.

Brent dodržel slovo. Byl jemný. Šel na to pomalu. Líbal ji a jemně zkoumal její ústa. Vzdal hold jejím ňadrům. Dráždil ji prsty a zkoušel, jestli už je na něj připravená. Když do ní vstupoval, dělal to opatrně. Nebyla tam žádná krev. Jen velké ruce, které jí v kruzích hladily na bocích, a hluboký tichý hlas, který jí šeptal, jak se uvolnit, dokud její nepříjemný pocit nezmizel.

Splnil, co slíbil, a jí se to líbilo. Přiměl ji, aby se cítila krásná a zvláštní. A když bylo po všem, pevně ji držel v náručí po celou noc. Protože neměl úplně zkaženou duši, jen byl zvyklý podléhat tělesným potřebám.

V příštích třech letech tento akt opakovali mnohokrát, navzdory jiným romantickým pletkám. A pokaždé, než do ní vstoupil, vložil jí do ruky dárek.

Brzy byl následován panem Woolworthem, Christiným učitelem matematiky ve třetím ročníku na střední škole. Christiny střety s Brentem ji o mužích hodně naučily. Jak číst v jejich přáních a touhách, jak je trápit a provokovat, jak je upoutat a dráždit.

Nemilosrdně pokoušela pana Woolwortha, dokud jí ten muž nepodleh a neprosil ji, aby se s ním po škole setkala v hotelu. Christě se líbilo, když muži prosili. V prostém hotelovém pokoji jí její učitel překvapil stříbrným náhrdelníkem od Tiffanyho. Navlékl jí jemný řetízek kolem krku a něžně ji políbil na šíji. Na oplátku ho Christa nechala několik hodin zkoumat její tělo, dokud neusnul, vyčerpaný a uspokojený.

Nebyl tak atraktivní jako Brent, ale byl mnohem zkušenější. Proto ho s každým následujícím darem nechala, aby se jí dotýkal starými

i novými způsoby. Než jejich avantýra skončila a Christa se přestěhovala do Quebecu, aby nastoupila na Biskupskou univerzitu, nasbírala obrovské množství šperků a rozsáhlé znalosti sexuálních praktik. Navíc se Christa stala jednou z mála žen, které se dívaly na roli svůdné zlatokopky jako na hodnou napodobení.

Když ukončila magisterské studium renesančních studií na *Università degli Studi di Firenze*, její vzor vztahů byl pevně zažitý. Dávala přednost starším mužům s postavením nebo mocí. Byla nadšená zakázanými románek – čím nedosažitelnější, čím nepravděpodobnější, tím lépe.

Dva roky se snažila svést kněze, náležejícího k *Duomo* ve Florencii, a právě před absolutoriem se jí to podařilo. Vzal si ji ve své prosté posteli v malém bytě, ale než se jí dotkl, ovinul její dlouhé, horké prsty kolem malé ikony, malované Giottem. Byla k nezaplacení. Ale Christa si myslela, že to ona je taky. Dovoľovala mužům, aby ji měli, ale jen za určitou cenu. A vždycky dostala muže, které chtěla, do postele – nakonec.

Až do svého prvního ročníku doktorandského studia na torontské univerzitě, kdy potkala profesora Gabriela O. Emersona. Byl zdaleka nejatraktivnější ze všech mužů, které kdy potkala. A vypadal velmi sexuálně založený. Jeho syrová, doutnající tělesnost mu prýštila téměř z každého póru. Mohla ji skoro cítit.

Sledovala ho, jak loví ve svém oblíbeném baru. Všimla si jeho kradmého, svůdného přístupu a způsobu, jakým na něj ženy reagují. Studovala ho stejně, jako studovala italštinu, a hodlala své vědomosti dobře využít.

Ale on ji odmítal. Nikdy se na její tělo ani nepodíval. Hleděl jí do očí chladně, jako by ani nebyla žena.

Začala se oblékat provokativněji. Nikdy se jí nepodíval níž než na krk.

Snažila se být milá a vypadat, že se podceňuje. Vypadal, že jí opovrhuje.

Pekla mu sušenky a nechávala mu ty bezejmenné kulinářské speciality v jeho poštovní přihrádce na katedře. Zůstávaly tam týdny nedotčené, dokud je paní Jenkinsová, sekretářka katedry, nevyhodila do popelnice v obavách, že by v nich mohli být červi.

Čím více ji profesor Emerson odmítal, tím víc ho chtěla. Čím víc jí byla posedlá, tím méně se starala o nějaké dary výměnou. Dala by se mu i zadarmo, jen kdyby se na ni podíval s touhou v očích.

Ale on to neudělal.

Takže se na podzim roku 2009, kdy měla možnost setkat se s ním ve Starbucks a prodiskutovat svoji dizertační práci, nemohla dočkat, až uvidí, jestli by jejich setkání nedokázala proměnit ve večeři a případně i návštěvu Lobby. Bude se chovat, jak nejlépe bude umět, ale bude přitažlivá. A doufejme, že jí přestane odolávat.

V rámci přípravy na svou schůzku utratila šest set dolarů za černou košilkou Bordelle spolu s podvazky a černými hedvábnými punčochami. Odpovídajícími kalhotkami opovrhla. Pokaždé, když se jí podvazky napnuly na povrchu kůže, cítila, jak se v ní rozhořívá oheň. Přemýšlela, jaké by to bylo, kdyby jí profesor Emerson uvolňoval punčochy z úchytek, pokud možno svými zuby.

Naneštěstí pro Christu se ve stejnou chvíli rozhodli usadit ve stejném Starbucks i Paul s Julií. Bylo jí jasné, že spolužáci by si jakékoliv

nepřístojnosti z její strany bezpochyby všimli a dychtivě by ji sledovali. Profesor si toho bude vědom taky, a tak bude ještě profesionálnější než obvykle.

Takže když jim stanula tvář v tvář, byla víc než našťvaná. Chtěla je oba urazit tak, aby odešli, než dorazí profesor Emerson. Děkala zatraceně, co mohla, aby si byla jistá, že se to stane. Nicméně její pokus o zastrašení spolužáků a kolegů se velmi ošklivě zvrhl. Profesor Emerson dorazil nečekaně dřív a zaslechl ji.

„Slečno Petersonová.“ Gabriel ukázal směrem k prázdnému stolu daleko od Paula a Julie a naznačil, aby ho Christa následovala.

„Profesore Emersone, koupila jsem vám venti latté s nízkotučným mlékem.“ Snažila se mu ho podat, ale odmávl ji stranou.

„Jen barbaři pijí kávu s mlékem po snídani. Byla jste vůbec někdy v Itálii? A mimochodem, slečno Petersonová, nízkotučné mléko je pro idioty. Nebo pro tlusté holky.“

Otočil se na podpatku a zamířil si k pultu objednat vlastní kávu, zatímco Christa se statečně snažila skrýt svůj vztek.

Kčertu s tebou, Julianne. Je to všechno tvoje vina. Tvoje a toho mnicha.

Christa si sedla na židli, na kterou jí profesor Emerson ukázal, a cítila se téměř poražená. Téměř, protože ze svého místa měla krásný výhled na jeho zadek oblečený v šedých flanelových kalhotách. Oblý jako dvě jablka. Dvě zralá, šťavnatá jablka.

Měla chuť se do nich zakousnout.

Nakonec se profesor vrátil s vlastní zatracenou kávou. Sedl si od ní tak daleko, jak jen mohl, aby při tom technicky vzato zůstal u stejného stolu, a tvrdě se na ni zadíval.

„Musím si s vámi promluvit o vašem chování. Ale dřív než to udělám, dovoluji mi ujasnit si jednu věc. Souhlasil jsem, že se tu dnes s vámi setkám, protože *já* jsem chtěl kávu. V budoucnu se budeme setkávat na katedře, tak jak to děláme běžně. Vaše průhledné pokusy o zosnování společenských schůzek mezi námi dvěma nebudou mít úspěch. Rozuměla jste?“

„Ano, pane.“

„Jediné moje slovo a budete si hledat nového vedoucího dizertační práce.“ Odkáslal si. „V budoucnu mě budete oslovovat *profesore Emersone*, dokonce i když o mně budete mluvit se třetí osobou. Je to jasné?“

„Ano, profesore Emersone.“ *Och, profesore. Nemáte tušení, jak moc chci křičet vaše jméno. Profesore, profesore, profesore...*

„Kromě toho se zdržíte osobních poznámek na adresu ostatních studentů, zvláště slečny Mitchellové. Jasně?“

„Jasně.“

Teď začala Christa trochu soptit, ale nechala si svou reakci pro sebe. Svalila všechnu vinu na Julii. Chtěla ji dostat z jeho programu pryč. Jen si nebyla jistá, jak to udělat. Zatím.

„A konečně, cokoliv ode mě uslyšíte o jiném studentovi nebo osobě spojené s univerzitou, bude považováno za důvěrné a vy to nebudete opakovat, nebo si hledejte jiného vedoucího dizertace. Myslíte si, že jste dost inteligentní, abyste se řídila těmito jednoduchými pokyny?“

„Ano, pane profesore.“ Mírně se kvůli jeho povýšenosti naježila. Ale popravdě řečeno, shledala jeho nevrlost sexy. Chtěla to z něj vydráždit. Svést ho, aby jí dělal nevyslovitelné věci, aby...

„Na jakoukoliv další šikanu vůči magisterským studentům bude upozorněn vedoucí katedry profesor Martin. Věřím, že jste si dobře vědoma pravidel, upravujících chování postgraduálních studentů. Nemusím vám připomínat zákaz ponižování, nebo ano?“

„Ale já jsem Julii neponižovala, já jsem...“

„Žádné fňukání. A pochybuji, že vám slečna Mitchellová dala svolení říkat jí křestním jménem. Budete ji oslovovat správně, nebo vůbec ne.“

Christa svésila hlavu. Tyhle hrozby, které vyslovil, sexy nebyly. Dřela velmi tvrdě, aby se dostala do doktorandského programu na torontské univerzitě, a nehodlala si to všechno nechat proklouznout mezi prsty. Ne kvůli ubohé malé mrše, která něco pekla s profesorem výzkumným asistentem.

Gabriel viděl její reakci, ale nic neříkal a pomalu upíjel espresso. Necítil žádnou lítost a začal přemýšlet, co ještě by mohl říci, aby ji dovedl k slzám.

„Jsem si jistý, že jste si dobře vědoma univerzitní politiky ohledně vztahů. Tato politika funguje oběma směry. Profesori také mohou podat stížnost, pokud se domnívají, že jsou obtěžováni studentem. Takže jestli se mnou překročíte hranici, zatáhnou vás do děkanovy kanceláře tak rychle, až se vám zatočí hlava. Rozumíte?“

Christa zvedla bradu a podívala se na něj široce vytřeštěnýma a vyděšenýma očima. „Ale my – myslela jsem...“

„Ale nic!“ odsekl Gabriel. „Pokud netrpíte bludy, musela jste si uvědomit, že neexistuje žádné *my*. Nebudu se opakovat. Víte, jak si stojíte.“

Ještě naposledy pohlédl směrem k Julii a Paulovi. „Teď, když jsme se rozloučili s dnešními zdvořilostmi, rád bych vám řekl, co si myslím o vašem posledním návrhu dizertační práce. Je to slátanina. Za prvé, vaše práce je nepůvodní. Za druhé, ani jste se nepokusila předložit přehled literatury, který by se blížil k tomu být adekvátní. Pokud nezměníte svůj návrh tak, abyste tyto otázky vyřešila, budete si muset najít jiného vedoucího. Pokud se rozhodnete podat revidovaný návrh, budete to muset učinit do dvou týdnů. Teď, když mě omluvíte, mám schůzku, která skutečně stojí za můj čas. Na shledanou.“

Gabriel rázně odešel ze Starbucks a nechal poněkud otřesenou Christu zírat do prázdna.

Ovšemže poslouchala jeho projev, ale její mysl se soustředila na jiné věci. V první řadě se to chystala Julii nějak vrátit. Nevěděla jak a nevěděla kdy. Ale ona tu svini podřízne (obrazně řečeno) a naporcuje (také obrazně řečeno).

Za druhé se chystala přepsat svůj návrh dizertace a doufala, že získá profesorův akademický souhlas.

Za třetí se chystala znásobit své úsilí v jeho svedení. Teď, když viděla profesora Emersona zuřícího, nepřála si nic jiného, než ho vidět zuřit s ní – *nahého*. Chystala se změnit jeho názor. Chystala se prorazit jeho drsným zevnějškem. Chtěla vidět, jak před ní klečí a prosí ji, a pak...

Bylo jasné, že deseticentimetrové podpatky a prádlo značky Bordelle nestačí. Christa hodlala zamířit do Holt Renfrew a koupit si nové šaty. Něco evropského. Něco sexy. Něco od Versaceho.

Pak šla do Lobby začít s uskutečňováním třetího bodu svého plánu...

4. kapitola

V e střešním apartmá luxusního hotelu ve Florencii byla podlaha obývacího pokoje posetá náhodně rozházeným oblečením, roztroušeným od vchodu ke zdi, která už nadále nebyla prázdná. Ve vzduchu se vznášelo sténání a známý rytmus, linoucí se nad pánskými ručně šitými botami, černou podprsenkou a na míru šitým oblekem, bezohledně odhozenými na konferenčním stolku, a mořem santorinské modři, do kterého se proměnily taftové šaty.

Kdyby byl člověk detektivem, mohl by si povšimnout, že chybí dámské kalhotky a boty. Vzduch byl prosycený vůní pomerančových květů a kolínskou Aramis, smíšenou s pižmem potu a nahých těl. V pokoji byla tma. Zeď, u níž byla v sobě zaklesnutá dvě nahá těla, ozařovalo pouze měsíční světlo proudící z terasy. Muž stál vzpřímeně a držel ženu, která měla nohy ovinuté kolem jeho boků.

„Otevři oči.“ Gabrielovu prosbu přerušovala kakofonie zvuků – kůže klouzající po kůži, zoufalé výkřiky tlumené rty a tělem, rychlé lapání po dechu a Juliina záda lehce narážející na zeď.

Slyšela ho, jak s každým výpadem zasténal, ale jak se soustředila na ten jediný pocit – *rozkoš* –, její schopnost řeči se vytratila. Sebe-

menší pohyb jejího milence přinášel slast, dokonce i tření mezi jejich hrudníky a stisk jeho rukou, kterými ji držel ve vzduchu. Tančila na samé hranici uspokojení, bez dechu očekáváním, že ji příští pohyb přenese přes okraj. Výš, výš, výš, výš...

„*Jsi – jsi – v pořádku?*“ Ztěžka dýchal a to poslední slovo mu z úst vyrazilo jako výkřik, když se mu téměř nepostřehnutelným pohybem jejich kotníků vryly ostré podpatky do těla.

Julia zvrátila hlavu a vydala ze sebe při svém vyvrcholení několik nesouvislých zvuků. Z místa, kde se jejich těla spojovala, se skrze ni rozbíhaly prudké vlny a valily se tak intenzivně, až jí vibrovalo celé tělo. Gabriel to samozřejmě cítil a brzy ji následoval; dva hluboké výpady a s třesoucím se tělem jí do prohlubně na krku vykřikl její jméno.

„Dělala jsi mi starosti,“ zašeptal později. Ležel na zádech uprostřed velké, bílé postele, zatímco jeho napůl spící milovaná se stočila vedle něj, hlavu položenou na jeho tetování.

„Proč?“

„Neotevřela jsi oči. Nemluvila jsi. Báł jsem se, že jsem příliš hrubý.“

Přejela mu prsty po několika chloupcích na břicho, které směřovaly dolů do klína, a líně ho po nich hladila.

„Neublížil jsi mi. Bylo to tentokrát jiné – intenzivnější. Pokaždé, když ses pohnul, projížděl mnou ten nejneuvěřitelnější pocit. Ani jsem nemohla otevřít oči.“

Gabriel se pro sebe usmál úlevou a přitiskl jí rty na čelo.

„Tahle pozice je hlubší. A nezapomeň na všechnu tu naši předehru v muzeu. Nedokázal jsem od tebe při večeři udržet ruce.“

„To proto, že jsi věděl, že nemám kalhotky.“

„To proto, že tě chci. Vždycky.“ Pousmál se.

„Pokaždé, když jsem s tebou, je to lepší než předtím,“ zašeptala.

Jeho výraz zesmutněl. „Ale nikdy mě neoslovíš jménem.“

„Říkám ti jménem celou dobu. Divím se, že jsi ještě nenavrhl nějakou přezdívku, kterou bys chtěl, abych používala, jako Gabe, Dante, nebo *Profesor*.“

„Tohle jsem zrovna nemyslel. Měl jsem na mysli, že nikdy neřekneš moje jméno – když se uděláš.“

Zvedla bradu, aby mu viděla do obličeje. Jeho výraz odpovídal jeho tónu, melancholický a trochu zranitelný. Jeho sebejistá maska sklouzla pryč.

„Pro mě je tvoje jméno synonymem orgasmu. Chystám se začít jim říkat *emgasmy*.“

Hlasitě se rozesmál srdečným smíchem, až se mu otrásal hrudník, což donutilo Julii se posadit. Připojila se k němu, ráda, že ho chmurná chvílka přešla.

„Máte docela smysl pro humor, slečno Mitchellová.“ Zvedl jí bradu vzhůru, aby mohl ještě jednou vzdát hold jejím rtům, než se položil do polštářů a usnul.

Julia zůstala vzhůru o trochu déle a přemýšlela o tom vyděšeném, nejistém chlupci, který se zjevoval ve vzácných a nečekaných okamžicích.

Druhý den ráno vzal Gabriel Julii na její oblíbenou snídani do Café Perseo, což byla vybraná *gelateria* na Piazza Signoria. Seděli uvnitř, protože se vrátily normální prosincové teploty a bylo deštivo a chladno.

Na náměstí by se dalo sedět celé dny a dívat se, jak kolem prochází svět. Po obvodu stály historické domy – galerie Uffizi byla za rohem. Před krásnou lodžii tu byla nesmírně působivá fontána a nádherné sochy včetně kopie Michelangelova *David*a a sochy Persea, držícího useknutou hlavu Medusy.

Julia jedla zmrzlinu a pohledu na Persea se vyhýbala. Gabriel, ten se vyhýbal pohledům na zástupy krásných florentských žen v potřebě dívat se na svou milovanou. Hladově.

„Jsi si jistý, že nechceš ochutnat? Maliny a citron se k sobě skvěle hodí.“ Natáhla lžici, na které se smíchaly obě příchutě.

„Ale já chci ochutnat. Jen ne tohle.“ Zablýsklo se mu v očích. „Dávám přednost něčemu trochu *exotičtějšímu*.“ Odstrčil svoje espresso stranou, aby ji mohl vzít za ruku. „Děkuji ti za minulou noc a dnešní ráno.“

„Myslím, že já jsem ta, která by měla děkovat, profesore.“ Stiskla mu ruku a dál se zabývala snídání jakoby nic.

„Divím se, že na zdi našeho pokoje není otisk mého vypařeného těla.“ Zasmála se a natáhla k němu malou lžičku s mraženou lahůdkou.

Dovolil jí, aby ho krmila, a když se objevil jeho jazyk, aby si olízl rty, zjistila, že se jí točí hlava. Hlavou jí prolétlo hejno živých obrazů z dnešního rána. A jeden zůstal.

Ó, bohové všech milenců – sexuálních bohů, kteří si užívají potěšení svých milenek, děkuji vám za dnešní ráno.

Těžce polkla. „Viš, že to bylo moje poprvé.“

„Nebude to tvoje poslední. Slibuji.“ Gabriel si provokativně olízl rty, dychtivý vidět, jak se ošívá.

Naklonila se k němu, aby ho políbila na tvář, ale on nic takového nechtěl. Provlékl jí ruku kolem krku a přitáhl si ji blíž.

Ústa měla sladká od zmrzliny a jedinečné chuti, která byla jen Juliina. Když ji pustil, zasténal a přál si vzít ji zpátky do hotelu, aby si zopakovali včerejší výstup, nebo třeba do muzea...

„Můžu se tě na něco zeptat?“ Pohrávala si se zmrzlinou v misce, aby se mu nemusela podívat do očí.

„Samozřejmě.“

„Proč jsi řekl, že jsem tvoje snoubenka?“

„*Fidanzata* má několik významů.“

„Primární význam je snoubenka.“

„*Ragazza* nevyjadřuje hloubku mého pouta.“ Gabriel si protáhl prsty ve svých nových těsných botách. Sevřel rty, jak uvažoval, co na to říci, a přemýšlel, jestli by nakonec neměl raději říkat vůbec nic. Rozhodl se zůstat zticha a nespokojeně si poposedl na židli.

Julia si toho všimla, ale považovala to za fyzické nepohodlí. „Omlouvám se za ty své podpatky.“

„Za co?“

„Viděla jsem ty šrámy na tvém zadku, když ses dnes ráno oblékal. Nechtěla jsem tě zranit.“

Šibalsky se usmál. „Riziko podnikání pro ty, co jsou posedlí lodičkami na jehlách. Nosím svoje jizvy lásky s hrdostí.“

„Budu dávat příště větší pozor.“

„Ne, to tedy zatraceně nebudeš.“

Julii se nad tím náhlým zábleskem vášně v jeho pohledu rozšířily oči.

Uchvátil její rty a pak jí zašeptal do ucha: „Chystám se ti koupit boty s ještě vyššími podpatky a pak uvidíme, co s nimi dokážeš udělat.“

Když přecházeli pod jedním deštníkem přes Ponte Vecchio, Gabriel trval na tom, že ji bude tahat od stánku ke stánku, a snažil se ji zlákat, aby přijala darem nějaký extravagantní šperk – etruské repliky, římské mince, zlaté řetízky a podobně. Ale ona se jen usmívala a s díky odmítala, poukazovala na Graceiny diamantové náušnice a říkala, že ty byly víc než dost. Její nedostatek příchýlnosti k materiálním statkům jen posiloval jeho touhu ji jimi zahrnout.

Když došli do středu mostu, Julia ho zatahala za paži a vedla ho ke kraji, aby se mohli kochat pohledem na Arno.

„Je tu něco, co bys mi mohl koupit, Gabrieli.“

Zvědavě se na ni zadíval a Julii z ostrého florentského vzduchu zčervenaly tváře. Ona byla dobrota, světlo, teplo a něha. Ale strašně, strašně tvrdohlavá.

„Řekni, co.“

Julia se odmlčela a spustila ruku přes kamenné zábradlí, které ji oddělovalo od okraje mostu. „Chci si nechat odstranit tu jizvu.“

Moc ho to nepřekvapilo. Věděl, že se za Simonovo kousnutí stydí. Toho rána ji zastihl, jak si na ni nanáší korektor, a když se jí na to zeptal, začaly jí téct slzy.

Vyhнула se jeho pohledu a pokračovala. „Nesnáším se na ni dívat. Nesnáším skutečnost, že se na ni musíš dívat ty. Chci, aby byla pryč.“

„Mohli bychom vyhledat plastického chirurga ve Philadelphii, až budeme na Vánoce doma.“

„Budeme tam tak krátce. To nemůžu tátovi udělat. Nebo Rachel.“

Gabriel si přendal deštník do druhé ruky a přitáhl si ji do objetí. Začal ji líbat a přesouval se dolů ke krku, dokud se nesetkal s její jizvou.

„Udělám to pro tebe rád, a mnohem víc. Stačí jen říct. Ale rád bych, abys i ty něco udělala pro mě.“

„Co to je?“

„Rád bych, aby sis s někým promluvila. O tom, co se stalo.“

Julia sklopila oči. „Mluvím s tebou.“

„Myslel jsem někoho, kdo není osel. Mohu zaplatit lékaře, který ti odstraní jizvu z povrchu kůže, ale nikdo nedokáže odstranit jizvy uvnitř. Je důležité, aby sis to uvědomila. Nechci, abys byla zklamaná.“

„Nebudu. A přestaň si nadávat. Rozčiluje mě to.“

Připustil její námitku kývnutím hlavy. „Myslím, že by pomohlo, kdybys měla někoho, s kým si popovídat – o všem. O Tomovi, o tvé matce, o *něm* i o mně.“ Věnoval jí bolestný pohled. „Není to se mnou lehké. Víím to. Myslím, že pokud by sis měla s kým promluvit, mohlo by to pomoci.“

Zavřela oči. „Udělám to, ale jenom, když budeš souhlasit, že ty taky.“

Ztuhl.

Otevřela oči a rychle to ze sebe začala sypat: „Vím, že nechceš, a věř mi, já to chápu. Ale jestli to mám udělat já, ty to potřebuješ taky. Byl jsi včera večer opravdu rozružený, a i když víím, že ses nezlobil na mě, musela jsem ten nápor snášet.“

„Snažil jsem se to pak napravit.“ Zaskřípal zuby.

Natáhla ruku a pohladila ho po napjaté čelisti. „Samozřejmě. Ale mně vadilo, že jsi byl tak rozčilený nevyžádaným tahem někoho cizího. A že sis myslel, že sex může ulevit tvému hněvu a že si mě můžeš označit za svou.“

Gabrielova tvář neskrývala šok, protože on svoje jednání nikdy takhle nevysvětloval.

„Nikdy bych ti neublížil.“ Stiskl jí ruku.

„Já vím.“

Gabriel vypadal rozrušeně a panika v jeho očích se nezmenšila, ani když Julia zvedla ruku, aby ho lehce pohladila po vlasech.

„Jsme to ale pár, že? S našimi jizvami a minulostí a všemi těmi problémy. Tragická romance, řekla bych.“ Usmála se a snažila se situaci zlehčit.

„Jediná tragédie by byla, kdybych tě ztratil,“ řekl a zlehka ji políbil.

„Ztratil bys mě, jedině kdybys mě přestal milovat.“

„Tak to jsem šťastný muž, protože to si tě udržím navždycky.“

Ještě jednou ji políbil a pak ji objal kolem ramen.

„Když jsem šel na odvykací léčbu, terapie byla povinná. Pokračoval jsem v ní i dál, chodil jsem k terapeutovi ještě asi rok potom nebo tak nějak, ještě navíc k obvyklým týdenním setkáním. Není to, jako bych se téhle cestě chtěl vyhnout.“

Julia se zamračila. „Snažíš se zůstat čistý a přitom nechodíš na setkání. Nezmiňovala jsem se o tom, ale je to vážný problém. K dovršení všeho ještě pořád piješ.“

„Bral jsem kokain, nebyl jsem alkoholik.“

Odmlčela se a zadívala se mu do očí. Bylo to, jako by odhalila starou středověkou mapu, která má obklopené hranice světa slovy *tady jsou draci*.

„Oba víme, že Anonymní narkomani vážně doporučují, aby závislí nepili.“ Povzdechla si. „Jakkoliv hodně se ti budu snažit pomoci, některé věci jsou nad mé síly. Jakkoliv hodně mě sex s tebou těší, nechci se stát tvou novou drogou. Nemůžu věci napravit.“

„Tak tohle si myslíš? Že využívám sex k tomu, abych dal věci do pořádku?“ Jeho otázka zněla vážně, a tak Julia odolala nutkání zareagovat sarkasmem.

„Myslím, že jsi míval ve zvyku využívat sex, abys věci napravit. Jednou jsi mi to říkal, pamatuješ? Používal jsi sex, abys bojoval proti své osamělosti. Nebo aby ses trestal.“

Gabrielovými rysy se přehnal temný stín. „S tebou to tak není.“

„Ale když je člověk naštvaný, vynoří se staré vzorce chování. Pro mě to taky platí, jen jsou moje obranné mechanismy odlišné.“ Políbila ho, jemně, ale dost dlouze, aby jeho panika ustoupila, a on jí začal polibek vracet.

Když se od sebe odtáhli, stáli tam a objímali jeden druhého, dokud se Julia neodhodlala prolomit mlčení. „Tvoje včerejší přednáška mi něco připomněla.“ Vytáhla z kabelky telefon a rychle prolistovala pár fotek. „Tady.“

Vzal jí ho z ruky a zadíval se na nádherný obraz. Svátá Francesca Romana na něm za přispění Panny Marie houpala v náručí dětátko a kolem přihlíželi andělé.

„Je to krásné.“ Vrátil jí telefon.

„Gabrieli,“ řekla tiše. „Podívej se na ten obraz.“

Udělal to. A přepadl ho ten nejpodivnější pocit.

Začala mluvit tichým hlasem. „Vždycky jsem ten obraz milovala. Myslela jsem si, že je to proto, že mezi Gentileschim a Caravaggiem existuje podobnost. Ale je v tom mnohem víc. Svátá Františka ztratila některé své děti vinou moru. Tahle malba má zobrazit jednu z jejích vizí, co se s těmi dětmi stalo.“

Pátrala v Gabrielových očích, aby zjistila, jestli pochopil, jak to myslí. Nepovedlo se mu to.

„Když se podívám na ten obraz, myslím na tvoje dítě, Maiu. Grace ji chová, obklopená anděly.“ Julia ukázala na postavy na obraze. „Vidíš? Děťátko je obklopené bezpečím a láskou. Takhle to v Ráji je. Nemusíš se bát.“

Julia se mu podívala do tváře. Do jeho bolestné, krásné tváře. Gabriel měl v očích slzy.

„Je mi to líto. Je mi to tak líto. Snažila jsem se tě utěšit.“ Objala ho rukama kolem krku a pevně ho stiskla.

Nakonec si otřel oči. Schoval si tvář do jejích vlasů a cítil vděk a úlevu.

Následujícího odpoledne přestalo pršet, takže si pár vzal taxík na *Piazzale Michelangelo*, odkud se nabízel široký výhled na město. Mohli jet městským autobusem jako obyčejní lidé, ale Gabriel nebyl jako obyčejní lidé.

(To je málokterý odborník na Danta.)

„Co psala Rachel ve svém e-mailu?“ zeptal se, když obdivovali cihlové střechy Duomo.

Julia si pohrávala se svými prsty. „Ona i Aaron vzkazují pozdravy. Chtějí vědět, jestli jsme šťastní.“

Gabriel přimhouřil oči. „To je všechno?“

„Ehm, ne.“

„Tak co?“

Pokrčila rameny. „Psali, že Scott má přítelkyni. To je asi tak všechno.“

„To je dobře.“ Uchechl se. „Ještě něco?“

„Proč se ptáš?“

Naklonil hlavu na stranu. „Protože můžu říct, že mi něco tajíš.“

Rozběhl se prsty po jejím pase, na zvláště lechtivém místě.

„Nehodláš tohle dělat na veřejnosti?“

„Ach, ano, hodlám.“ Usmál se a začal ji schválně škádlit, aby ji polechtal.

Začala se hihňat a snažila se mu vykrotit ze sevření, ale držel ji blízko u sebe.

„No tak, Julianne. Řekni mi, co psala Rachel.“

„Přestaň mě lechtat,“ vydechla. „A já ti to řeknu.“

Gabriel zklidnil své ruce.

Zhluboka se nadechla. „Chtěla vědět, jestli, ehm, spolu spíme.“

„Opravdu?“ Stočil rty nahoru a pousmál se. „A co jsi na to řekla?“

„Řekla jsem pravdu.“

Pátral jí v očích. „Ještě něco?“

„Psala, že doufá, že se chováš dobře a že jsem šťastná. A já jsem odpověděla ano – v obou bodech.“ Chvíli se odmlčela a přemýšlela, jestli se má zmínit o e-mailu od jistého vermontského farmářského synka.

„Ale je tu ještě něco jiného. Povídej.“ Pořád se shovívavě usmíval.

„No, taky mi napsal Paul.“

Gabriel se zamračil. „Cože? Kdy?“

„V den, kdy jsi měl přednášku.“

„Proč ses o tom nezmínila dřív?“ vypěnil.

„Pro tohle.“ Ukázala na podráždění, viditelné v jeho obličeji. „Věděla jsem, že tě to naštve, a nechtěla jsem to udělat, když jsi měl mluvit před sálem plným důležitých lidí.“

„Co psal?“

„Říkal, že jsi nechal projít Christin návrh dizertace.“

„Co ještě říkal?“

„Přál mi veselé Vánoce a řekl, že mi něco poslal do Selinsgrove.“

Gabrielovi se rozšířilo chřípí. „Proč by to dělal?“

„Protože je to můj přítel. Nejspíš je to javorový sirup, který s radostí daruji tátovi. Paul ví, že mám známost a že jsem velmi, velmi šťastná. Přepošlu ti ten e-mail, jestli chceš.“

„To nebude nutné.“ Gabriel viditelně sevřel rty.

Julia si zkrřížila ruce na hrudi. „Byl jsi celý žhavý, abych zůstávala s Paulem, když byla kolem profesorka Bolest.“

„To bylo něco jiného. A nijak zvlášť o ní netoužím ještě někdy diskutovat.“

„To se ti snadno řekne. Ty pořád nenarážíš do lidí, se kterými jsem spala já.“

Gabriel se zamračil.

Julia si přitiskla ruku na ústa. „Omlouvám se. To bylo hrozné, neměla jsem to říkat.“

„Jak si možná vzpomeneš, já jsem narazil přinejmenším do jedné osoby, se kterou jsi měla sexuální pouto.“

Otočil se a poodešel blíž k okraji vyhlídky. Nechala mu chvílku nebo dvě pro sebe, pak se postavila vedle něj a opatrně zahákla svůj malíček kolem jeho. „Omlouvám se.“

Neodpověděl.

„Děkuji ti, že jsi mě zachránil před Simonem.“

Gabriel se zamračil. „Ty víš, že mám minulost. Máš v úmyslu mi ji pořád předhazovat?“

Sklopila pohled dolů k botám. „Ne.“

„Ta poznámka byla pod tvoji úroveň.“

„Je mi to líto.“

Očima pořád mířil na město, rozkládající se před nimi. Červené střechy zářily na slunci a tomu pohledu dominoval Brunelleschiho dóm.

Julia se rozhodla změnit téma. „Christa se na posledním semináři chovala podivně. Zdála se mi rozmrzelá. Myslíš, že o nás ví?“

„Je otrávená, protože jsem neuvítal její nehorázné sbližovací pokusy s otevřenou náručí. Ale stihla opravit svůj návrh dizertace ve stanovené lhůtě a její práce byla přijatelná.“

„Takže ona tě – nevydírala?“

„Ne každá žena je pro mě tvůj soupeř,“ odsekl a odstrčil její ruku.

Překvapením se jí rozšířily oči. „A tahle poznámka byla pod *tvoji* úroveň.“

Po chvíli se zdálo, že z něj hněv vyprchal. Ramena mu povolila. „Odpusť mi.“

„Nesmíme ztrácet čas tím, že se budeme spolu hádat.“

„Souhlasím. Ale nelíbí se mi představa, jak ti Paul posílá e-maily. I když předpokládám, že by ses mohla přátelit i s horšími lidmi.“ Gabrielův hlas zněl neobvykle upjatě.

Usmála se a přitiskla rty k jeho tváři. „To je profesor Emerson, jakého znám a miluji.“

Vytáhl telefon, aby ji vyfotil proti pozadí toho krásného výhledu. Julia se smála a on dělal snímek za snímkem, dokud mu nezačal mobil zvonit. Rozezněly se mezi nimi ne tak sladké tóny londýnského Big Benu.

Julia se na něj zadívala s výzvou.

Ušklíbl se a přitáhl si ji k hlubokému polibku. Vzal její obličej do dlaní, odhodlaně jí pootevřel rty svými a jemně mezi ně vklouzl jazykem.

Vracela mu polibek a objala ho kolem pasu, aby si ho přitáhla blíž. A celou tu dobu Big Ben přizvukoval.

„Nezvedneš to?“ dostala nakonec příležitost se zeptat.

„Ne. Už jsem ti říkal dříve, že nemám v úmyslu s ní mluvit.“

Znovu přitiskl své rty k Juliiným, ale jen krátce.

„Je mi jí líto,“ řekla Julie.

„Proč?“

„Protože s tebou počala dítě. Protože po tobě pořád touží, ale ztratila tě. Kdybych tě já měla ztratit kvůli někomu jinému, byla bych zničená.“

Gabriel si netrpělivě odfrkl. „Ty mě neztratíš. Přestaň s tím.“

Julia se slabě usmála. „Hm, musím ti něco říct.“

Odtáhl se.

„Tohle říkám, protože mám o tebe starost. Chci, abys to věděl.“ Vážně se na něj podívala. „Je mi Pauliny líto, ale je jasné, že tě

nenechá zapomenout na to, co se stalo, aby se udržela ve tvém životě. Zajímalo by mě, jestli se nedostává do potíží jen proto, abys ji zachraňoval. Myslím, že má nejvyšší čas, aby si vytvořila citový vztah k někomu jinému. K někomu, s kým by se do sebe mohli zamilovat.“

„Nemůžu nesouhlasit,“ řekl strnule.

„Co když nedokáže být šťastná, dokud tě nenechá jít? Ty jsi ji opustil a našel jsi mě. Prokázal bys jí milosrdenství, kdybys ji přiměl, aby tě nechala jít, tak aby si mohla najít své vlastní štěstí.“

Gabriel zachmuřeně přikývl a políbil ji na čelo, ale odmítl na tohle téma ještě cokoliv řešit.

Zbytek pobytu ve Florencii proběhl v oparu štěstí, tak trochu jako falešné líbánky. Přes den navštěvovali různé kostely a muzea a mezi tím se vraceli do svého hotelu, kde se milovali, někdy pomalu a jindy divoce. Každý večer Gabriel vybral jinou restauraci, kam šli na večeři, a domů se pak vraceli pěšky a zastavovali se na mostech, aby se v chladném večerním vzduchu muchlovali jako pubertáči.

V jejich poslední večer ve Florencii vzal Gabriel Julii do Caffé Concerto, jedné ze svých nejoblíbenějších restaurací, která stála na březích řeky Arno. Strávili několik hodin nad večeří o několika chodech a uvolněně si povídali o své dovolené a svém rozvíjejícím se sexuálním vztahu. Oba se přiznali, že minulý týden byl pro ně tak trochu jako prozření – pro Julii probuzení do tajemství světa *erós*; pro Gabriela probuzení do tajemství světa všech čtyř druhů lásky.

Během toho rozhovoru jí nakonec odhalil svoje překvapení. Pro druhý týden jejich dovolené pronajal vilu v Umbrii. Slíbil jí, že

do Benátek a do Říma ji vezme o příštích prázdninách, nejspíš v létě, po tom, co navštíví Oxford.

Po večeři ji Gabriel ještě naposledy odvedl ke katedrále Duomo. „Musím tě políbit,“ zašeptal a přitáhl si její tělo k sobě blíž.

Chtěla mu odpovědět, chtěla mu říct, aby ji vzal do hotelu a poznamenal její tělo tím hlubším způsobem, ale někdo ji přerušil.

„Krásná paní! Nějaké peníze pro starce...“ ozvalo se italsky od hlavního schodiště katedrály.

Julia se bez rozmyšlení naklonila kolem Gabriela, aby zjistila, kdo to mluví. Muž pokračoval, žadonil o peníze, aby si mohl koupit něco k jídlu.

Gabriel ji chytil za ruku dřív, než se stačila přiblížit ke schodům. „Pojď pryč, lásko.“

„Ale on má hlad. A je taková zima.“

„Zastaví se tu policie a postará se o něj. Nemají rádi žebráky v centru města.“

„Lidé mohou svobodně přijít a posadit se na schody před kostel. Právo *azyly*...“ přemítala.

„Středověké pojetí *azyly* už neexistuje. Západní vlády jej zrušily, počínaje Anglií v sedmnáctém století,“ zabručel Gabriel, když otevřela kabelku a vytáhla dvacetieurovou bankovku.

„Tolik?“ zamračil se.

„Nic jiného nemám. A podívej, Gabrieli.“ Ukázala na mužovy berle.

„Chytrý podvod,“ postěžoval si.

Julia upřela na svého milence velmi zklamaný pohled. „Vím, jaké to je, mít hlad.“ Udělala krok žebrákovým směrem, ale Gabriel si ji přitáhl zpátky.

„Utratí ty peníze za víno nebo drogy. Nepomůže mu to.“

„I narkoman si zaslouží trochu laskavosti.“

Gabriel sebou trhl.

Podívala se na žebráka. „Svatý František z Assisi nekladl své dobročinnosti podmínky. Dával každému, kdo požádal.“

Gabriel obrátil oči v sloup. Neexistoval způsob, jakým by hádku s Julianne vyhrál, když se odvolávala na svatého Františka. Proti takovému argumentu by nemohl vyhrát nikdo.

„Když mu něco dám, bude vědět, že na něm někomu záleželo dost na to, aby mu pomohl. Nesejde na tom, jestli to, co udělá s penězi, bude dobrá věc. Nezbavuj mě příležitosti někoho obdarovat.“ Snažila se Gabriela obejít, ale on jí zastoupil cestu. Vzal jí z ruky bankovku, přidal k ní něco z vlastní kapsy a pak peníze podal žebrákovi.

Oba muži si vzájemně vyměnili pár poklidných italských slov; a ten nuzák poslal Julii pár vzdušných polibků a marně se snažil Gabrielovi potřást rukou.

Ten ustoupil, vzal ji za ruku a vedl ji pryč.

„Co to říkal?“

„Požádal mě, abych poděkoval *andělovi* za jeho milosrdenství.“

Julia ho zastavila a začala ho líbat, tak dlouho, dokud se jeho zamračení nezměnilo v úsměv. „Děkuji ti.“

„Já nejsem ten anděl, kterého myslel,“ zavrčel a na oplátku ji políbil.

5. kapitola

Druhý den ráno vyzvedla šťastný pár na nádraží v Perugii limuzína. Řidič je dopravil po klikatých silničkách k velkému domu poblíž Todi, což byla vesnice jako ze středověku.

„Tohle je ta vila?“ Julie užasle zírala, když přijížděli po dlouhé soukromé cestě k čemusi, co vypadalo jako dům na kopci. Byla to třípodlažní kamenná stavba, obklopená několika akry půdy poseté cypřiši a olivovníky.

Cestou ji Gabriel upozornil na velký sad s různými ovocnými stromy, kde v teplejším počasí zrály fíky, broskve a granátová jablka. Vedle vily byl bazén s vodou přepadající přes okraj, obklopený záhony s levandulí. Julia tu vůni téměř cítila i uvnitř auta a v tu chvíli si slíbila, že si několik snítek utrhne a nechá jimi provonět povlečení v jejich posteli.

„Líbí se ti to?“ Dychtivě zkoumal její tvář a doufal, že bude mít radost.

„Miluju to tu. Když jsi říkal, že jsi pronajal vilu, nenapadlo mě, že bude tak přepychová.“

„Počkej, až to uvidíš uvnitř. Mají tu krb a nahoře v patře je na terase i vířivka.“